

UN MISTER RILEY PAIGE--VOLUMUL #1

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME



BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Dispărută fără urme

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51922194

ISBN 9781094303765

Аннотация

“O intrigă dinamică ce captivează de la primul capitol și nu-ți mai dă drumul.” – Midwest Book Review, Diane Donovan (cu referire la Dispărută fără urme)

“O capodoperă a genului thriller și mister! Autoarea a făcut o treabă magnifică dezvoltând personajele cu o latură psihologică atât de bine descrisă încât te simți în mintea lor, le urmărești temerile și te bucuri pentru succesul lor. Intriga este foarte inteligentă și te va ține captivat de-a lungul cărții. Plină de răsturnări de situație, cartea de ta ține treaz până ce vei întoarce ultima pagină.” – Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (cu referire la Dispărută fără urme)

Femei sunt găsite moarte în periferia rurală a Virginiei, ucise într-un mod grotesc, iar când FBI-ul este chemat, rămân blocați. Un criminal în serie este în libertate, mărindu-și frecvența, și știu că numai un singur agent este suficient de bun pentru a da de cap acestui caz: Agentul Special Riley Paige.

Riley însăși este în concediu medical, recuperându-se după întâlnirea sa cu ultimul ucigaș în serie, și, fragilă cum este, FBI-ul este reticent în a exploata mintea ei isteță. Totuși Riley, având nevoie să se lupte cu proprii săi demoni, se alătură echipei și vânătoarea sa o

conduce printr-o subcultură tulburătoare a colecționarilor de păpuși, în casele unor familii destrămate și în cele mai întunecate canale ale minții criminalului. În timp ce Riley îndepărtează straturile, își dă seama că se confruntă cu un criminal mai bolnav decât și-ar fi putut imagina. Într-o cursă disperată contra cronometru, se trezește împinsă dincolo de limitele proprii, cu slujba în joc, propria familie în pericol și cu psihicul său fragil prăbușindu-se.

Totuși, odată ce Riley Paige se ocupă de un caz, nu renunță. O obsedează, conducând-o spre cele mai întunecate cotloane ale propriei minți, încurcând liniile dintre vânător și vânat. După o serie de răsturnări de situație neașteptate, instinctele sale o conduc spre un climax șocant pe care nici măcar Riley nu și l-ar fi putut imagina.

Un thriller psihologic întunecat, cu suspans palpitant, **DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME** marchează începutul unei noi serii captivante – și a unui nou personaj îndrăgit – care te va face să întorci paginile până târziu în noapte.

Volumul #2 din seria Riley Paige este disponibil acum!

Содержание

Prolog	8
Capitolul 1	14
Capitolul 2	21
Capitolul 3	27
Capitolul 4	38
Capitolul 5	46
Capitolul 6	49
Capitolul 7	59
Capitolul 8	66
Capitolul 9	70
Capitolul 10	77
Конец ознакомительного фрагмента.	83

Blake Pierce

Dispărută fără urme

Copyright © 2015 de Blake Pierce. Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise sub U.S. Copyright Act din 1976, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, sau stocată într-o bază de date sau sistem de accesare a datelor, fără permisiunea prealabilă a autorului. Această carte electronică este destinată utilizării în interes propriu. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați o copie suplimentară pentru fiecare beneficiar. Dacă citiți această carte și nu ați achiziționat-o, sau nu a fost achiziționată numai în interes propriu, vă rugăm să o returnați și să achiziționați propria dumneavoastră copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor. Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pură coincidență. Imaginea de pe suprapertă Copyright GoingTo, folosită sub licența Shutterstock.com

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea seriei polițiste bestseller RILEY PAIGE, care include opt cărți (și numărătoarea continuă). Blake Pierce este de asemenea autoarea seriei polițiste MACKENZIE WHITE, compusă din cinci cărți (și numărătoarea continuă); a seriei polițiste AVERY BLACK, compusă din patru cărți (și numărătoarea continuă); și a seriei polițiste nouă KERI LOCKE.

O cititoare avidă și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake apreciază să primească mesaje de la tine, așa că nu ezita să vizitezi www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și a păstra legătura ea.



Follow me on BookBub

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)
ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

Prolog

O nouă convulsie de durere aruncă în poziție dreaptă capul Rebei. Smuci de sforile care îi immobilizau corpul, legate în jurul stomacului de-a lungul unei țevi care fusese fixată cu bolțuri între podea și tavan în mijlocul camerei mici. Încheieturile îi erau legate în față, iar gleznele îi erau immobilizate.

Își dădu seama că ațipise și fu imediat năpădită de frică. Înțelese până acum că bărbatul avea să o ucidă. Încetul cu încetul, rană cu rană. Nu urmărea moartea ei, nici sex. Voia numai durerea ei.

Trebuie să rămân trează, se gândi. Trebuie să ies de aici. Dacă adorm iar, o să mor.

În ciuda căldurii din cameră, își simțea corpul gol înghețat de sudoare. Smucindu-se, se uită în jos și văzu că atingea direct cu picioarele goale pe parchet. De jur împrejur podeaua era acoperită cu pete de sânge uscat, semne sigure că nu era prima persoană să fi fost legată acolo. Sentimentul de panică se intensifică.

Plecuse undeva. Singura ușă din cameră era închisă bine, dar se putea întoarce. Se întorcea mereu. Și apoi va face orice i-ar putea trece prin cap ca să o facă să țipe. Ferestrele erau baricadate și habar nu avea dacă era zi sau noapte. Singura lumină venea de la un bec atârnat de tavan. Oriunde ar fi fost locul acesta, părea că nimeni nu-i putea auzi țipetele.

Se întreba dacă această cameră fusese cândva dormitorul unei fetițe; era grotesc de roz, cu onduleuri și motive din basme peste tot. Cineva – probabil răpitorul ei – distrusese de mult locul, spărgând și răsturnând taburete și scaune și măsuțe. Podeaua era presărată cu brațe și busturi dezmembrate de păpuși pentru copii. Peruci mici – peruci de păpușă, presupuse Reba – erau bătute în cuie ca niște scalpuri pe pereți, majoritatea cu împletituri laborioase, toate de culori nenaturale, ca de jucărie. Lângă un perete era o măsuță de toaletă veche cu oglinda în formă de inimă spulberată în bucățele. Singurul mobilier intact era un pat îngust de o persoană cu un baldachin roz sfâșiat. Răpitorul ei se odihnea uneori acolo.

Bărbatul o privea prin masca sa neagră de schi cu ochi întunecați și malițioși. La început prinsese curaj văzând că purta mereu masca. Dacă nu voia să-i vadă fața, nu însemna asta că nu plănuia s-o ucidă, că i-ar putea da drumul?

Însă nu după mult timp își dădu seama că scopul măștii era altul. Putea distinge în spatele ei o față cu o bărbie mică și o frunte înclinată și era sigură că trăsăturile omului erau firave și necioplite. Deși era puternic, era mai mic decât ea și probabil nesigur pe el din cauza asta. Purta masca, presupuse ea, ca să pară mai înfricoșător.

Renunțase la încercarea de a-l convinge să nu o mai rănească. La început crezuse că va putea. Până la urmă, știa că era drăguță. Sau măcar eram, se gândi cu tristețe.

Sudoarea și lacrimile se amestecară pe fața plină de vânătăi,

și putea simți sângele încălzit în părul ei lung și blond. Ochii o usturau: o pusese să-și pună lentile de contact care îi îngreunau vizibilitatea.

Dumnezeu știe cum mai arăt acum.

Își lăasă capul să cadă.

Mori acum, se imploră pe ea însăși.

Ar trebui să fie destul de ușor de făcut. Era sigură că alții muriseră acolo înaintea ei.

Dar nu putea. Doar gândul la așa ceva îi făcu inima să bată mai tare, plămâinii să i se umfle cu aer, întinzând sfoara din jurul pântecului. Ușor, cum își dădea seama că se confrunta cu o moarte iminentă, un nou sentiment începu să o încerce. Nu era nici panică nici teamă de data asta. Nu era disperare. Era altceva.

Ce simt?

Atunci își dădu seama. Era furie. Nu împotriva răpitorului. Își epuizase de mult furia împotriva lui.

Eu sunt de vină, se gândi ea. Eu fac ce vrea el. Când țip și plâng și suspin și implor fac ce vrea el.

Ori de câte ori sorbea fiertura aia rece și fadă pe care i-o servea printr-un pai făcea ce voia el. Ori de câte ori se smiorcăia jalnic că e mama a doi copii care aveau nevoie de ea, îi făcea o bucurie nemărginită.

Când se opri în sfârșit din zvârcoleală, o nouă hotărâre îi limpezi mintea. Poate trebuia să încerce o metodă diferită. Toate zilele acestea se zbătuse foarte tare în sfori. Poate că era o abordare greșită. Erau ca jucăriile alea mici din bambus –

capcanele chinezești pentru degete, în care pui câte un deget la fiecare capăt, și cu cât tragi mai tare, cu atât se înțepenesc mai mult degetele în el. Poate că șmecheria era să te relaxezi, complet și deliberat. Poate că asta era scăparea.

Mușchi după mușchi, își lăsă corpul moale, simțind fiecare leziune, fiecare vânătăie acolo unde carnea se atinge de sfori. Și încet, își dădu seama în ce puncte se afla tensiunea sfoarii.

În sfârșit, găsisese ceea ce îi trebuia. În jurul gleznei drepte era o oarecare lejeritate. Dar nu ar fi mers să smucească, cel puțin nu încă. Nu, trebuia să-și țină mușchii supli. Își răsuci glezna ușor, ușor, apoi mai agresiv pe măsură ce sfoara se slăbea.

În cele din urmă, spre bucuria și surpriza ei, călcâiul țâșni din strânsoare și își retrase tot piciorul drept.

Scană imediat podeaua. La doar treizeci de centimetri distanță, printre bucățile de păpuși împrăștiate, se afla cuțitul lui de vânătoare. Râdea mereu când îl lăsa acolo, ademenitor de aproape. Lama, pătată de sânge uscat, strălucea batjocoritor în lumină.

Își balansă piciorul liber spre cuțit. Se legănă prea sus și rată. Își lăsă din nou corpul moale. Se lăsă în jos câțiva centimetri de-a lungul stâlpului și trase cu toată forța cu piciorul până ce cuțitul fu suficient de aproape. Strânse lama jengoasă între degetele de la picioare, o târșâi pe podea și o ridică cu grijă cu piciorul până când mânerul ajunsese în palma ei. Prinse mânerul strâns cu degetele amortite și îl răsuci, tăind încet sfoara din jurul încheieturilor. Timpul părea să se fi oprit, cum își ținea respirația,

sperând, rugându-se să nu scape cuțitul. Ca el să nu intre.

Într-un final auzi o pocnitură, și spre uimirea ei, mâinile îi erau libere. Imediat, cu inima bătând puternic, tăie sfoara din jurul mijlocului.

Liberă. Nu-i venea să creadă.

Pentru o clipă tot ce putu să facă era să rămână acolo ghemuită, cu mâinile și picioarele furnicând în timp ce circulația îi revenea în corp. Împunse cu degetul în lentilele de pe ochi, rezistând imboldului de a le smulge cu unghiile. Le trase cu grijă într-o parte, le prinse între degete și le scoase afară. Ochii o dureau îngrozitor și era o ușurare să scape de ele. Uitându-se la discurile de plastic din palmă, fu scârbită de culoarea lor. Lentilele erau de un albastru deschis, nenatural. Le aruncă deoparte.

Cu inima lovindu-i pieptul, Reba se ridică și șchiopătă repede spre ușă. Apucă mânerul dar nu-l răsuci.

Dacă e acolo?

Nu avea de ales.

Reba răsuci mânerul și smuci de ușa care se deschise fără zgomot. Se uită de-a lungul unui culoar gol, iluminat doar de o deschizătură în formă de arcadă la dreapta. Se târî de-a lungul holului, dezbrăcată, în picioarele goale și silențioasă, și văzu că arcada dădea într-o cameră în semiobscuritate. Se opri și privi intens. Era o sufragerie simplă, cu o masă și scaune, toate atât de obișnuite, ca și cum o familie urma să vină în curând acasă la cină. Perdele vechi din dantelă atârnavu la ferestre.

O nouă teroare i se ridică în gât. Normalitatea locului era tulburătoare într-un fel în care o temniță nu ar fi fost. Printre perdele văzu că era întuneric afară. Gândul că pe întuneric ar fi mai ușor să iasă pe nesimțite o încurajă.

Se întoarce pe hol. Se termina cu o ușă – o ușă care pur și simplu trebuia să dea afară. Șchiopătă și strânse zăvorul rece de alamă. Ușa se deschise greoi spre ea dezvăluind noaptea de afară.

Văzu o verandă mică, o curte în depărtare. Cerul de noapte era fără lună și înstelat. Nu era nicio lumină nicăieri – niciun semn de vreo casă în apropiere. Pași încet pe verandă și apoi în curtea uscată și fără iarbă. Aerul rece și proaspăt îi inundă plămâni suferinzi.

Amestecat cu panică, se simțea în culmea fericirii. Bucuria libertății.

Reba făcu primul pas, gata să fugă – când deodată simți o mână înhățându-i încheietura.

Urmă apoi bine cunoscutul râs hidos.

Ultimul lucru pe care îl simți fu un obiect dur – probabil metal – lovindu-i capul, apoi se învârti în profunzimea întunericului însăși.

Capitolul 1

Măcar nu se simte putoarea, se gândi agentul special Bill Jeffreys.

Aplecat în continuare deasupra corpului, nu putea decât să depisteze primele semne de miros. Se întrepătrundea cu aroma proaspătă de pin și ceața curată care se ridică din pârâu – un miros de corp cu care ar fi trebuit demult să se obișnuiască. Dar nu reușise niciodată.

Corpul nud al femeii fusese aranjat cu grijă pe un bolovan masiv la marginea pârâului. Stătea în fund, sprijinită de un alt bolovan, cu picioarele întinse și crăcănate, mâinile pe lângă corp. O curbură ciudată în brațul drept, putea să vadă, sugera un os rupt. Părul buclat era în mod evident o perucă jerpelită, cu nuanțe contrastante de blond. Un zâmbet roz fusese desenat cu ruj peste gură.

Arma crimei încă mai era strânsă în jurul gâtului; fusese sugrumată cu o panglică roz. La picioare, pe piatra din fața ei, era pus un trandafir roșu artificial.

Bill încercă să ridice delicat mâna stângă. Nu se clinti.

“E încă în rigor mortis,” spuse Bill agentului Spelbren, ghemuindu-se pe partea cealaltă a corpului. “Nu e moartă de mai mult de douăzeci și patru de ore.”

“Ce are la ochi?” întrebă Spelbren.

“Cusuți larg deschiși cu ață neagră,” răspunse, fără a se obosi

să se uite îndeaproape.

Spelbren se holbă la el cu neîncredere.

“Verifică,” spuse Bill.

Spelbren se uită curios la ochi.

“Dumnezeule,” murmură încet. Bill observă că Spelbren nu se dădu înapoi dezgustat. Bill aprecie asta. Lucrase cu alți agenți de teren – unii dintre ei chiar veterani experimentați ca Spelbren – care și-ar fi vărsat mațele până acum.

Bill nu mai lucrase cu el până atunci. Spelbren fusese chemat pentru acest caz de la un birou din Virginia. Fusese ideea lui Spelbren să aducă pe cineva de la Serviciul de Analiză Comportamentală din Quantico. D-asta era Bill acolo.

Bună mișcare, se gândi Bill.

Bill observă că Spelbren era mai tânăr decât el cu câțiva ani, dar chiar și-așa, avea o înfățișare tăbăcită, uzată, care îi plăcea.

“Poartă lentile de contact,” remarcă Spelbren.

Bill se uită mai atent. Avea dreptate. Un albastru sinistru, artificial, care îl făcu să-și îndepărteze privirea. Era răcoare acolo lângă pârâu în dimineața târzie, dar cu toate astea, ochii se aplatizau în orbite. Avea să fie dificil de depistat momentul exact al morții. Singurul lucru de care Bill era sigur era că undeva în timpul nopții corpul fusese adus acolo și așezat minuțios.

Auzi o voce în apropiere.

“Ai dracu’ agenți federali.”

Bill aruncă o privire spre cei trei polițiști locali care stăteau la câțiva metri distanță. Vorbeau în șoapte imperceptibile acum,

așa că Bill înțelese că trebuia să audă precis acele cuvinte. Erau din apropierea Yarnellui și în mod vizibil nu erau încântați de apariția FBI-ului. Se gândeau că s-ar fi descurcat singuri.

Șeful gărzii forestiere a Mosby State Park fusese de altă părere. Nu era obișnuit cu nimic mai rău decât vandalism, gunoii și pescuit și vânat ilegal, și știa că poliția locală din Yarnell nu era capabilă să se ocupe de situația de față.

Bill făcu traseul de mai bine de 160 de kilometri cu elicopterul pentru a ajunge la fața locului înainte ca trupul să fie mișcat. Pilotul urmări coordonatele către un petec de pajiște de pe vârful unui deal din apropiere, unde se întâlni cu pădurarul și Spelbern. Pădurarul îi duse cu mașina pentru câțiva kilometri pe un drum de pământ și când se opriră, Bill putu deja să zărească din drum scena crimei. Era la doar o scurtă distanță de la pârau în jos.

Polițiștii care stăteau nerăbdători în apropiere cercetaseră deja locul. Bill știa exact ce gândeau. Voiau să spargă singuri cazul; doi agenți FBI erau ultimul lucru pe care voiau să-l vadă.

Scuze, țăranilor, spuse Bill în gând, dar sunteți depășiți de situație.

“Șeriful crede că e vorba despre trafic,” spuse Spelbren. “Greșește.”

“De ce zici asta?” întrebă Bill. Cunoștea răspunsul el însuși, însă voia să aibă o idee despre cum funcționa mintea lui Spelbren.

“Are în jur de 30 de ani, nu e chiar tânără,” spuse Spelbren. “Vergeturi, deci a avut cel puțin un copil. Nu e genul traficant de obicei.”

“Ai dreptate,” spuse Bill.

“Dar ce zici de perucă?”

Bill clătină din cap.

“I s-a ras capul,” răspuse el, “așa că pentru orice o fi fost peruca, nu a fost ca să-i schimbe culoarea părului.”

“Și trandafirul?” întrebă Spelbren. “Un mesaj?”

Bill îl examinează.

“Floare din material ieftin,” răspuse el. “Genul pe care îl găsești în orice magazin cu prețuri mici. O să căutăm sursa, dar nu o să aflăm nimic.”

Spelbren îl privi din cap până-n picioare, vădit impresionat.

Bill se îndoia că orice ar fi găsit i-ar fi ajutat prea mult. Criminalul fusese prea precis, prea metodic. Întreaga scenă fusese aranjată cu un anumit stil bolnăvicios care îi întindea nervii la maxim.

Văzu cum polițiștii locali ardeau de nerăbdare să se apropie și să închidă cazul. Fuseseră făcute fotografiile, iar corpul urma să fie ridicat cât de curând.

Bill rămase pe loc și oftă, simțindu-și picioarele înțepenite. Cei patruzeci de ani de viață începuseră să-l încetinească, cel puțin un pic.

“A fost torturată,” observă el, expirând cu tristețe. “Uită-te la toate tăieturile. Unele încep să se închidă.” Dădu din cap mâhnit. “Cineva a lucrat-o bine timp de câteva zile înainte s-o răpună cu panglica aia.”

Spelbren oftă.

“Ceva l-a scos din sărite pe infractor,” spuse Spelbren.

“Auziți, când încheiem aici?” strigă unul din polițiști.

Bill se uită spre ei și văzu că își foiau picioarele. Doi dintre ei bombăneau în șoaptă. Bill știa că terminaseră treaba, dar nu spunea nimic. Prefera să-i țină pe nătăfleți așteptând și nedumeriți.

Se învârti încet împrejur și analiză locul. Era o zonă bine împădurită, numai pini și cedri și mulți arbuști, cu pârâul bolborosind pe calea-i lină și bucolică spre cel mai apropiat râu. Chiar și acum, în mijloc de vară, nu avea să fie prea cald acolo, așa că trupul nu ar fi putrezit rău imediat. Totuși, cel mai bine ar fi fost să îl ia de acolo și să-l trimită la Quantico. Examinatorii de acolo vor dori să-l disece cât mai era destul de proaspăt. Duba coronerului era parcată pe drumul de pământ în spatele mașinii poliției, așteptând.

Drumul nu era nimic altceva decât urme paralele de cauciucuri prin pădure. Criminalul condusese aproape sigur pe acolo. Cărase corpul pe o scurtă distanță de-a lungul unei poteci înguste până în acest loc, îl aranjă și plecă. Nu ar fi stat mult. Chiar dacă zona era ferită, pădurarii patrulau des locul și mașinile private nu ar fi avut ce căuta pe acest drum. Voise ca trupul să fie găsit. Era mândru de munca sa.

Și fusese găsit de doi călăreți matinali. Turiști pe cai închiriați, îi spusese pădurarul lui Bill. Erau veniți din Arlington în vacanță, cazați la un ranch western neautentic situat în afara Yarnellui. Pădurarul spusese că erau cam isterici acum. Li se spusese să nu

părăsească orașul și Bill plănuia să vorbească cu ei mai târziu.

Nimic nu părea nelalocul lui în zona din jurul corpului. Tipul fusese foarte atent. Cărase ceva după el când se întorsese de la pârâu – o lopată, probabil— ca să-și ascundă urmele. Nicio bucățică de nimic lăsată intenționat sau accidental. Orice urme de cauciucuri fuseseră cel mai probabil șterse de mașina de poliție și duba coronerului.

Bill oftă în sinea sa.

La naiba, gândi el. Unde e Riley când ai nevoie de ea?

Vechea sa parteneră și cea mai bună prietenă era involuntar în concediu, recuperându-se după trauma suferită în timpul ultimului lor caz. Da, fusese unul nasol. Avea nevoie o pauză, și adevărul era că era posibil să nu se mai întoarcă deloc.

Dar chiar avea nevoie de ea acum. Era mult mai deșteaptă decât Bill, și nu îl deranja să recunoască. Îi plăcea să-i vadă mintea la treabă. Și-o imaginea despiciând firul în patru, analizând locul în detaliu. Până acum l-ar fi tachinat cu toate indiciile dureros de flagrante care îl priveau în față.

Ce ar fi văzut Riley aici și Bill nu vedea?

Se simțea blocat și nu îi plăcea senzația. Dar nu mai avea ce să facă momentan.

“Ok, băieți,” strigă Bill către polițiști. “Luați corpul.”

Polițiștii se hliziră și bătură palmele.

“Crezi că o s-o facă din nou?” întrebă Spelbren.

“Sunt sigur,” supse Bill.

“De unde știi?”

Bill trase profund aer în piept.

“Pentru că i-am mai văzut opera înainte.”

Capitolul 2

“Starea i se înrăutățea în fiecare zi,” spuse Sam Flores, afișând încă o imagine monstruoasă pe ecranul multimedia imens care plana deasupra mesei de conferință. “Până când i-a făcut de petrecanie.”

Bill se prinsese, dar ura să aibă dreptate.

FBI-ul transportase corpul pe cale aeriană la Serviciul de Analiză Comportamentală din Quantico, criminaliștii făcuseră poze și laboratorul începuse toate testele. Flores, un tehnician de laborator cu ochelari cu rame negre, făcea prezentarea sinistră, iar ecranele gigantice erau o prezență amenințătoare în sala de conferință a SAC.

“De cât timp era decedată înainte ca trupul să fie găsit?” întrebă Bill.

“Nu de mult,” răspuse el. “Poate seara de dinainte, devreme.”

Lângă Bill stătea Spelbren, care zburase cu el la Quantico după ce părăsiseră Yarnell. În capul mesei stătea agentul special Brent Meredith, șeful echipei. Meredith întruchipa o prezență impunătoare prin carura sa masivă, trăsăturile sale negre, colțoase și chipul său ”fără prostii”. Nu că Bill ar fi fost intimidat de el – nici pe departe. Îi plăcea să creadă că aveau multe în comun. Erau amândoi veterani cu experiență, și amândoi văzuseră totul.

Flores expuse rapid o serie de prim-planuri ale rănilor

victimei.

“Rănile de pe partea stângă au fost provocate la început,” spuse el. “Cele de pe dreapta sunt mai recente, unele provocate ore sau chiar minute înainte de a o sugruma cu panglica. Se pare că a devenit din ce în ce mai violent în intervalul de o săptămână sau mai mult cât a ținut-o captivă. Ruperea mâinii ar putea fi ultimul lucru pe care l-a făcut când încă mai era în viață.”

“Mi se pare că rănilor ar fi opera unui singur infractor,” observă Meredith. “Judecând după nivelul crescut al agresivității, probabil bărbat. Ce mai aveți?”

“După părul periută presupunem că i s-a ras capul cu două zile înainte să fie ucisă,” continuă Flores. “Peruca a fost petecită cu bucăți din alte peruci, toate ieftine. Lentilele de contact au fost probabil comandate prin poștă. Și încă ceva,” spuse el, uitându-se la figurile din jur, ezitând. “A acoperit-o cu vaselină.”

Bill simți cum tensiunea în cameră se întetea.

“Vaselină?” întrebă el.

Flores dădu din cap.

“De ce?” întrebă Spelbren.

Flores ridică din umeri.

“Asta e treaba ta,” răspunse el.

Bill se gândi la cei doi turiști pe care îi interogase ieri. Nu fuseseră de ajutor deloc, oscilând între curiozitate morbidă și limita panicii provocate de ceea ce văzuseră. Erau nerăbdători să se întoarcă acasă în Arlington și nu existase niciun motiv să îi rețină. Fuseseră interogați de fiecare ofițer disponibil. Și fuseseră

avertizați în mod corespunzător să nu povestească nimic despre ceea ce văzuseră.

Meredith suflă și își puse ambele palme pe masă.

“Bravo, Flores,” spuse Meredith.

Flores era recunoscător pentru laudă – și poate puțin surprins. Brent Meredith nu obișnuia să facă complimente.

“Acum agent Jeffreys,” Meredith se întoarse spre el, “explică-ne cum se leagă toate astea cu vechiul tău caz.”

Bill inspiră profund și se lăsă pe spate pe scaun.

“Acum ceva mai mult de șase luni,” începu el, “pe 16 decembrie mai exact – corpul Eileenei Rogers a fost găsit într-o fermă lângă Daggett. Am fost chemat să investighez împreună cu partenera mea Riley Paige. Vremea era extrem de rece și corpul era înghețat solid. Era greu de indicat de cât timp zăcea acolo, și timpul morții nu a fost niciodată determinat exact. Flores, arată-le.”

Flores se întoarse la diapozitive. Ecranul se scindă și alături de imaginile de pe ecran apăru o nouă serie de fotografii. Două victime erau afișate una lângă alta. Bill trase aer în piept. Era extraordinar. În afară de carnea înghețată a unui corp, cadavrele erau aproape în aceeași stare, rănilor aproape identice. Ambele femei aveau ochii cusuți deschiși în același fel grotesc.

Bill oftă, imaginile reamintindu-i tot. Indiferent de câți ani era în serviciu, îl îndurera să vadă fiecare victimă.

“Corpul lui Rogers a fost găsit așezat în fund sprijinit de un copac,” continuă Bill, vocea-i devenind mai posomorâtă. “Nu

la fel de grijuliu așezat ca cel de la Mosby Park. Fără lentile de contact sau vaselină, dar o mare parte din celelalte detalii sunt aceleași. Părul lui Rogers a fost tăiat scurt, nu ras, dar era o perucă peticită în mod similar. Și ea a fost sugrumată cu o panglică roz, și un trandafir artificial a fost găsit în fața ei.”

Bill se opri pentru o clipă. Detesta ce avea de spus mai departe.

“Paige și cu mine nu am putut da de cap cazului.”

Spelbren se întoarse spre el.

“Care a fost problema?” întrebă el.

“Care nu a fost problema?” ripostă Bill, nejustificat de defensiv. “Nu am avut nicio șansă. Nu am avut martori; familia victimei nu a putut să ne dea nicio informație utilă; Rogers nu avea niciun dușman, niciun fost soț, niciun iubit nervos. Nu exista nici măcar un singur motiv rezonabil pentru care să fi fost vizată și ucisă. Cazul s-a încheiat imediat.”

Bill rămase tăcut. Gânduri negre îi inundară creierul.

“Nu,” spuse Meredith pe un ton blând, necaracteristic lui. “Nu e vina ta. Nu ai fi putut opri o nouă crimă.”

Bill aprecie bunăvoința, dar se simțea vinovat ca dracu’. De ce nu a putut să-i dea de cap înainte? De ce nu a putut Riley? Foarte puține fuseseră momentele din cariera sa în care se simțise atât de încurcat.

În acel moment, telefonul lui Meredith sună și șeful răspunde.

Aproape primul lucru pe care îl spuse fu, “Căcat.”

Îl repetă de câteva ori. Apoi spuse, “Sunteți sigur că ea este?” Se opri. “S-a inițiat vreun contact pentru răscumpărare?”

Se ridică de pe scaun și ieși din camera de conferință, lăsându-i pe ceilalți trei bărbați într-o tăcere perplexă. După câteva minute se întoarse. Părea mai bătrân.

“Domnilor, acum suntem în mod criză,” anunță el. “Tocmai am primit o identificare pozitivă a victimei de ieri. Numele ei este Reba Frye.”

Bill trase aer în piept ca și cum ar fi fost lovit în stomac; observă că și Spelbren era șocat. Dar Flores părea derutat.

“Ar trebui să știi cine e?” întrebă Flores.

“Numele de fată e Newbrough,” explică Meredith. “Fiica senatorului de stat Mitch Newbrough – probabil viitorul guvernator al Virginiei.”

Flores oftă.

“Nu auzisem că era dispărută,” spuse Spelbren.

“Nu a fost semnalată oficial,” spuse Meredith. “Tatăl ei a fost deja contactat. Și crede desigur că a fost din motiv politic, sau personal, sau amândouă. Nu mai contează că același lucru i s-a întâmplat unei alte victime acum șase luni.”

Meredith dădu din cap.

“Senatorul se agață puternic de asta,” adăugă el. “O avalanșă de presă urmează să lovească. O să se asigure de asta ca să ne strângă cu ușa.”

Bill era consternat. Ura să fie depășit de situație. Dar exact așa se simțea acum.

O liniște lugubră căzu peste întreaga cameră.

În cele din urmă, Bill își dresе glasul.

“Vom avea nevoie de ajutor,” spuse el.

Meredith se întoarse spre el și Bill îi întâlni privirea înrăită. Deodată, fața lui Meredith deveni încordată de griji și dezaprobare. Era evident că știa la ce se gândea Bill.

“Nu e pregătită,” răspunse Meredith, înțelegând perfect că Bill intenționa să o solicite.

Bill oftă.

“Domnule,” răspunse el, “cunoaște cazul mai bine ca oricine. Și nu e nimeni mai inteligent ca ea.”

După încă o pauză, Bill spuse ce gândea cu adevărat.

“Nu cred că putem reuși fără ea.”

Meredith își bătu de câteva ori creionul pe un bloc de hârtii, dorindu-și în mod evident să fie oriunde doar acolo nu.

“E o greșeală,” spuse el. “Dar dacă se pierde cu firea, e vina ta.” Oftă din nou. “Sun-o.”

Capitolul 3

Adolescenta care îi deschise ușa lui Bill avea o privire de parcă urma să i-o trântescă înapoi în față. În schimb, se întoarse brusc și plecă fără să scoată un cuvânt, lăsând ușa deschisă.

Bill intră.

“Bună April,” spuse el mașinal.

Fiica lui Riley, o tânără uscățivă și morocănoasă de paisprezece ani, cu părul negru al mamei și ochi căprui-verzui, nu răspunse. Îmbrăcată doar într-un tricou larg, cu părul vrașiște, April coti și se trânti pe canapea, absentă la tot în afara căștilor și telefonului mobil.

Bill stătu acolo încurcat, nesigur ce să facă. Când o sunase, Riley acceptase vizita sa, chiar dacă fără tragere de inimă. Se răzgândise oare?

Bill aruncă o privire în jur în timp ce pătrundea în casa semiobscură. Merse prin sufragerie și văzu că totul era ordonat și la locul lui, ceea ce era tipic pentru Riley. Și totuși văzu jaluzelele trase și un strat de praf pe mobilă – iar asta nu îi semăna deloc. Pe o etajeră zări un rând de thrillere broșate noi pe care i le cumpăraseră pentru concediu, în speranța că o vor ajuta să-și ia gândul de la probleme. Nicio copertă nu părea să fie îndoită.

Senzația vagă de teamă pe care o simțea Bill se intensifică. Asta nu era Riley pe care o cunoștea el. Oare Meredith avea dreptate? Avea nevoie de mai mult timp liber? Făcea o greșală

solicitând-o înainte de vreme?

Bill își făcu curaj și continuă să meargă mai departe în casa întunecată, și cum coti după un colț, o găsi pe Riley singură în bucătărie, așezată la masa Formica în halat și papuci, cu o ceașcă de cafea în față. Ridică privirea și Bill văzu o urmă de rușine, ca și cum ar fi uitat că venea. Dar o disimulă rapid cu un zâmbet firav și se ridică.

Se îndreptă spre ea și o luă în brațe și îl strânse și ea, ușor, la rândul ei. În papucii de casă era ceva mai mică decât el. Devenise foarte slabă, prea slabă, și îngrijorarea lui se adânci.

Se așeză la masă în fața ei și o studie. Avea părul curat, dar nu era pieptănat și părea că ar fi purtat papucii aceia de zile întregi. Fața îi era sfrijită, prea palidă, și mult, mult mai bătrână ca ultima dată când o văzuse acum cinci săptămâni. Arăta de parcă ar fi trecut prin focurile iadului. Chiar trecuse. Încercă să nu se gândească la ce îi făcuse ultimul criminal.

Își întoarse privirea, și stătură amândoi într-o liniște adâncă. Bill fusese atât de sigur că va ști ce să-i spună ca să o înveselească, să o stimuleze; însă cum stătea acolo, se simți consumat de tristețea ei, și își pierdu toate cuvintele. Voia să o vadă mai viguroasă, așa cum era înainte.

Ascunse rapid pe jos, lângă scaunul său, plicul cu documentele referitoare la noul caz de crimă. Acum nu mai era sigur dacă să i-l arate sau nu. Începea să fie din ce în ce mai convins că greșise ducându-se acolo. Era limpede, avea nevoie de mai mult timp. De fapt, văzând-o așa aici, se îndoia, pentru prima dată, că

vechea sa parteneră se va mai întoarce vreodată.

“Cafea?” întrebă ea. Îi putea simți stânjeneala.

Dădu din cap. Era clar fragilă. Când o vizitase la spital și chiar și după ce se întorsese acasă, se îngrijorase pentru ea. Se întrebase dacă va mai reuși vreodată să-și revină după spaima și durerea pe care le îndurase, din abisurile îndelungatelor tenebre.

Nu îi semăna deloc; păruse invincibilă cu toate celelalte cazuri. Ceva era diferit la acest ultim caz, acest ultim criminal. Bill putea înțelege: bărbatul fusese cel mai sucit psihopat pe care îl întâlnise vreodată – iar asta însemna mult.

În timp ce o studia, îi trecu prin minte altceva. Chiar își arăta vârsta. Avea patruzeci de ani, aceeași vârstă ca și el, dar când era în activitate, însuflețită și implicată, arătase întotdeauna cu câțiva ani mai tânără. Fire gri începură să apară în părul ei negru. Ei bine, și părul lui se albea.

Riley își strigă fata, “April!”

Niciun răspuns. Riley o strigă pe nume de câteva ori, de fiecare dată mai tare, până când în sfârșit răspunse.

“Ce?” April răspunse din sufragerie, cu o voce profund enervată.

“La ce oră ai școală azi?”

“Știi la ce oră.”

“Spune-mi, ok?”

“Opt jumate.”

Riley se încruntă și păru supărată pe ea însăși. Se uită la Bill.

“A picat la engleză. A chiulit de la prea multe ore. Încerc să

o ajut să iasă din belea.”

Bill dădu din cap, înțelegând prea bine. Viața în agenție punea prea multă presiune pe ei toți, iar familiile lor resimțeau cel mai puternic efectele negative.

“Îmi pare rău,” spuse el.

Riley ridică din umeri.

“Are paisprezece ani. Mă detestă.”

“Asta nu e bine.”

“Uram pe toată lumea când aveam paisprezece ani,” răspuse ea. “Tu nu?”

Bill nu răspuse. Era greu să și-o imagineze pe Riley detestând pe toată lumea.

“Așteaptă să ajungă băieții tăi la vârsta asta,” spuse Riley. “Câți ani au acum? Uit mereu.”

“Opt și zece,” răspuse Bill, apoi zâmbi. “La cum merg lucrurile cu Maggie, nu știu nici măcar dacă o să mai fiu în viața lor când vor avea vârsta lui April.”

Riley înclină capul și se uită îngrijorată la el. Îi lipsise acea privire afectuoasă.

“Așa de rău?” spuse ea.

Se uită în altă parte, vrând să nu se gândească la asta.

Amândoi tăcură pentru o clipă.

“Ce-ai ascuns acolo pe jos?” întrebă ea.

Bill aruncă o privire în jos apoi înapoi în sus și zâmbi; chiar și în starea de față, nu-i scăpa nimic.

“Nu ascund nimic,” spuse Bill, ridicând plicul și punându-l pe

masă. “Doar ceva despre care aş vrea să discut cu tine.”

Riley zâmbi larg. Era evident că ştia foarte bine de ce venise de fapt să o vadă.

“Arată-mi,” spuse ea, apoi adăugă, aruncând o privire neliniştită spre April, “Vino, hai să ieşim în spate. Nu vreau să vadă.”

Riley îşi scoase papucii şi păşi desculţă în grădină înaintea lui Bill. Se aşezară la o masă de picnic din lemn, roasă de vreme, care fusese acolo dinainte ca Riley să se mute în casă, iar Bill privi în jur curtea mică şi singurul ei copac. Erau păduri de toate părţile. Asta îl făcu să uite că era măcar în apropierea unui oraş.

Prea izolat, se gândi el.

Nu i se păruse niciodată un loc potrivit pentru Riley. Micuţa casă în stil fermier era la douăzeci şi cinci de kilometri în afara oraşului, dărăpănată şi foarte mediocră. Accesul se făcea dintr-un drum secundar, cu nimic altceva în jur în afară de păduri şi păşuni. Nu că ar fi crezut vreodată că viaţa în suburbie i se potrivea. Îi era greu să şi-o imagineze în cercul petrecerilor de cocktail. Cel puţin, putea totuşi să conducă până în Fredericksburg şi de acolo să ia trenul companiei Amtrak până în Quantico când se întorcea la serviciu. Când încă mai putea lucra.

“Arată-mi ce ai,” spuse ea.

Etală rapoartele şi fotografiile pe masă.

“Ții minte cazul Daggett?” întrebă el. “Ai avut dreptate. Criminalul nu terminase.”

Bill văzu cum Riley făcu ochii mari în timp ce se uită în amănunt peste poze. O tăcere lungă se așternu în timp ce studia intens documentele, și Bill se întrebă dacă nu cumva de asta avea nevoie ca să se întoarcă – sau dacă asta o va da înapoi.

“Deci ce crezi?” întrebă el într-un sfârșit.

Din nou tăcere. Nu își dezlipi nici acum ochii de pe documente.

În cele din urmă, își ridică privirea, iar atunci Bill fu șocat văzându-i ochii înlăcrimați. Nu o mai văzuse plângând până atunci, nici măcar în cele mai dure situații, nas în nas cu un cadavru. Asta nu era cu siguranță Riley pe care o cunoștea el. Criminalul ăla îi făcuse ceva, ceva mai mult decât știa el.

Înghiți un suspin.

“Mi-e frică, Bill,” spuse ea. “Mi-e atât de frică. Tot timpul. De tot.”

Îl duru inima să o vadă așa. Bill se întreba unde dispăruse vechea Riley, singura persoană pe care se putea baza să fie mai puternică decât el, punctul său de sprijin în vremuri grele. Îi era nespus de dor de ea.

“E mort, Riley,” spuse el, cu cel mai încrezător aer pe care și-l putu aduna. “Nu te mai poate răni.”

Riley dădu din cap.

“Nu ai de unde să știi.”

“Sigur că știi,” răspunse el. “I-au găsit corpul după explozie.”

“Nu l-au putut identifica,” spuse ea.

“Știi că el era.”

Plecă fața și își ascunse lacrimile cu o mână. Bill îi strânse mâna cealaltă peste masă.

“Ăsta e un caz nou,” spuse el. “Nu are nimic de-a face cu ce ți s-a întâmplat ție.”

Riley dădu din cap.

“Nu contează.”

Încet, plângând, ridică brațul și îi înmână documentul, ferindu-și privirea.

“Îmi pare rău,” spuse ea, uitându-se în jos, ținându-l cu mâna tremurândă. “Cred că ar trebui să pleci,” adăugă ea.

Bill, consternat, întristat, întinse mână și luă înapoi documentul. În vecii vecilor nu s-ar fi așteptat la un asemenea deznodământ.

Bill rămase pe loc o clipă, luptându-se împotriva propriilor lacrimi. Într-un final, îi mângâie ușor mâna, se ridică de la masă, și își croi drumul înapoi prin casă. April stătea în continuare în sufragerie, cu ochii închiși, dând din cap pe muzică.

* * *

Riley rămase plângând singură la masa de picnic după ce Bill plecă.

Credeam că eram bine, se gândi ea.

Chiar îți dorise să fie bine, pentru Bill. Și chiar credea că ar fi putut duce totul până la capăt. Să stea în bucătărie, vorbind despre banalități fusesse în regulă. Apoi ieșiseră afară și când

văzuse documentul, crezuse din nou că va fi bine. Chiar mai mult decât bine. Începuse să intre în joc. Vechea poftă pentru meserie se reaprinse, voia să se întoarcă pe teren. Împărțea pe categorii, desigur, gândindu-se la crimele aproape identice, ca un puzzle de rezolvat, aproape abstract, un joc intelectual. Și asta era în regulă. Terapeutul îi spusese că va fi nevoită să o facă dacă spera să se mai întoarcă vreodată la lucru.

Iar atunci, din cine știe ce motiv, puzzle-ul intelectual deveni ceea ce era cu adevărat – o tragedie umană hidoasă în care două femei nevinovate muriseră în chinurile unor dureri și terori de nemăsurat. Și deodată se întrebă: Oare a fost la fel de rău pentru ele cum a fost pentru mine?

Întregul corp fu inundat de panică și teamă. Și stânjenală, rușine. Bill era partenerul și prietenul ei cel mai bun. Îi datora atât de mult. Îi fusese alături în timpul ultimelor săptămâni când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Nu ar fi supraviețuit în spital fără el. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să o vadă limitată la o stare de neajutorare.

O auzi pe April țipând din pragul ușii cu plasă din spate.

“Mama, tre’ să mâncăm acum sau o să întârzii.”

Simți nevoia să țipe înapoi, “Pregătește-ți singură micul dejun!”

Dar nu o făcu. Luptele cu April o epuizaseră de mult. Renunțase să se mai bată.

Se ridică de la masă și intră înapoi în bucătărie. Desprinse un prosop de hârtie de pe rolă și îl folosi ca să-și șteargă

lacrimile și să-și sufle nasul, apoi se pregăti de gătit. Încercă să-și reamintească de cuvintele terapeutului: Chiar și sarcinile de rutină vor cere mult efort conștient, cel puțin o vreme. Trebuie să se mulțumească să facă lucrurile pas cu pas.

Întâi se scot ingredientele din frigider – cartonul de ouă, pachetul de bacon, untiera, borcanul cu gem, pentru că lui April îi plăcea gemul chiar dacă ei nu. Și continuă așa până ce întinse șase felii de bacon într-o tigaie pe aragaz, și aprinse focul de sub tigaie.

Se clătină pe spate la apariția flăcării galben-albastre. Închise ochii și toate amintirile o năvăliră.

Riley era întinsă într-un spațiu auxiliar, sub o casă, într-o cușcă improvizată. Singura lumină pe care o văzuse venea de la torța cu propan. În restul timpului fusese complet în întuneric. Podeaua spațiului auxiliar era de pământ. Dușumeaua de deasupra ei era atât de lăsată că abia putea să stea pe vine.

Întunericul era deplin, chiar și atunci când deschidea ușa mică și se târa în spațiul auxiliar cu ea. Nu îl putea vedea, dar îl putea auzi respirând și grohăind. Descuia cușca și o deschidea violent și se băga înăuntru.

Și apoi aprindea torța. Putea să-i vadă fața crudă și urâtă în lumina ei. O tachina cu o farfurie de mâncare râncedă. Dacă se întindea după farfurie, lansa flacăra spre ea. Nu putea mânca fără să fie arsă...

Deschise ochii. Imaginile nu mai erau atât de vii cu ochii deschiși, dar nu putea opri cursul amintirilor. Continuă să

pregătească micul dejun mașinal, adrenalina galopându-i prin corp. Tocmai ce pune masa când vocea fiicei sale țipă din nou.

“Mamă, cât mai durează?”

Tresări și farfuria îi alunecă din mână, căzu pe podea și se sparse.

“Ce s-a întâmplat?” țipă April, apărând lângă ea.

“Nimic,” spuse Riley.

Curăță mizeria și cum ea și April se așezară să mănânce împreună, ostilitatea mută se făcu simțită ca de obicei. Riley voia să rupă cercul vicios, să ajungă la April, să îi spună, April, sunt eu, mama ta și te iubesc. Dar încercase de atâtea ori și nu făcuse decât să înrăutățească situația. Fiica ei o detesta, și nu înțelegea de ce – nici cum să-i pună capăt.

“Ce o să faci azi?” o întrebă pe April.

“Ce crezi?” sări April. “Mă duc la școală.”

“Voiam să zic după,” spuse Riley, păstrându-și tonul calm, plin de compasiune. “Sunt mama ta. Vreau să știu. E normal.”

“Nu e nimic normal în viața noastră.”

Mâncară în liniște pentru câteva clipe.

“Nu-mi spui nimic niciodată,” spuse Riley.

“Nici tu.”

Asta încheie orice speranță de a mai conversa vreodată.

Așa e, se gândi cu amărăciune Riley. Era mai adevărat decât credea April. Riley nu îi povestise niciodată despre jobul ei, de cazurile ei; nu îi povestise niciodată despre captivitatea ei sau despre perioada în spital sau de ce era acum “în vacanță”. Tot

ce știa April era că fusese nevoită să locuiască cu tatăl ei în cea mai mare parte a acelei perioade, și îl ura chiar mai mult decât o ura pe Riley. Dar oricât de mult și-ar fi dorit să-i spună, Riley consideră că era mai bine ca April să nu aibă habar prin ce trecuse mama ei.

Riley se îmbracă și o conduse pe April la școală, și nu schimbară niciun cuvânt pe drum. Când April se dădu jos din mașină, strigă după ea, “Ne vedem la zece.”

April îi făcu nepăsătoare cu mâna în timp ce se îndepărta.

Riley conduse până la o cafenea din apropiere. Devenise o rutină pentru ea. Îi era greu să petreacă oricât de puțin timp într-un spațiu public și știa că tocmai d-asta trebuia să o facă. Cafeneaua era mică și niciodată aglomerată, chiar și în dimineața ca aceasta, așa că o găsea relativ neamenințătoare.

Pe cum stătea acolo, sorbind dintr-un cappuccino, își aminti de rugămintea lui Bill. Trecuseră șase săptămâni, la naiba. Situația trebuia să se schimbe. Ea trebuia să se schimbe. Nu știa cum avea să facă asta.

Dar o idee începu să se formeze. Știa exact ce trebuia să facă mai întâi.

Capitolul 4

Flacăra albă a torței cu propan flutura în fața lui Riley. Era nevoită să se ferească dintr-o parte în alta ca să nu fie arsă. Lumina era orbitoare și nu mai putea să-i vadă chipul răpitorului. Torța se învârtea din colo în coace, lăsând parcă dungi atârnând în aer.

“Oprește-te!” țipă ea. “Oprește-te!”

Vocea îi devenise aspră și răgușită de la țipat. Se întreba de ce își irosea suflul. Știa că nu s-ar fi oprit din tortură până când nu ar fi fost moartă.

Chiar atunci, luă o goarnă și i-o sună în ureche.

Un claxon răsună. Riley reveni rapid în prezent și văzu semaforul din intersecție făcându-se verde. O coloană de șoferi aștepta în spatele ei, și apăsă pedala.

Riley, cu mâinile transpirate, își îndepărtă gândurile forțat și își reaminti unde se afla. Se ducea în vizită la Marie Sayles, singura altă supraviețuitoare a sadismului de neconceput a aproape-criminalului ei. Se dojeni pentru că se lăsă copleșită de reminiscența evenimentelor. Reușise să se concentreze pe condus timp de o oră și jumătate și crezuse că era bine.

Riley merse cu mașina prin Georgetown, trecând pe lângă case victoriene scumpe și parcă la adresa pe care Marie i-o dăduse la telefon – o casă de oraș din cărămidă roșie cu un superb

bovindou. Rămase un moment în mașină, deliberând dacă să intre sau nu și încercând să-și adune curajul.

În cele din urmă ieși. Cum urca scările, fu plăcut surprinsă să o vadă pe Marie întâmpinând-o la ușă. Îmbrăcată sumbru dar elegant, Marie zâmbi oarecum fără putere. Chipul îi părea obosit și crispat. Judecând după cearcăne, Riley era aproape sigură că Marie plânsese. Asta nu o surprindea. Ea și Marie se văzuseră des în ultimele săptămâni pe video chat și prea puțin mai puteau ascunde una de cealaltă.

Când s-au îmbrățișat, Riley își dădu seama imediat că Marie nu era atât de înaltă și viguroasă pe cât se aștepta ea. Chiar și pe tocuri Marie era mai scundă decât Riley, de statură mică și delicată. Riley era surprinsă. Vorbiseră mult împreună, dar acum era prima oară când se întâlneau în persoană. Delicatețea Mariei o făcea să pară și mai curajoasă de a fi supraviețuit traumelor la care fusese supusă.

Riley cercetă cu atenție de jur împrejur în timp ce se îndrepta cu Marie spre sufragerie. Locul era impecabil și mobilat cu gust. În mod normal ar fi fost o casă veselă pentru o femeie celibatară de succes. Dar Marie ținea toate perdelele trase și luminile la intensitate redusă. Atmosfera era în mod ciudat opresantă. Riley nu voia să recunoască, dar îi amintea de propria casă.

Marie pregătise un prânz lejer pe masa din sufragerie, iar ea și Riley se așezară să mănânce. Stătură acolo într-o liniște jenantă, Riley transpirând dar neștiind de ce. Să o vadă pe Marie îi reamintea totul.

“Și...cum a fost?” întrebă Marie timid. “Să te expui în public?”

Riley zâmbi. Marie înțelegea mai bine ca oricine ce efort însemnase drumul de azi.

“Destul de bine,” spuse Riley. “De fapt, chiar bine. Nu am avut decât un moment dificil de altfel.”

Marie consimți înclinând din cap.

“Ai făcut-o,” spuse Marie. “Și a fost curajoasă.”

Curajoasă, se gândi Riley. Ea nu s-ar fi descris așa. Cândva, poate, când era un agent în activitate. Oare se va mai descrie vreodată așa?

“Dar tu?” întrebă Riley. “Cât de des ieși?”

Marie căzu pe gânduri.

“Nu ieși deloc din casă, nu-i așa?” întrebă Riley.

Marie dădu din cap.

Riley se apropie și îi prinse încheietura mâinii cu compasiune.

“Marie, trebuie să încerci,” o îndemnă ea. “Dacă rămâi baricadată așa înăuntru, e ca și cum ești în continuare prizoniera lui.”

Un suspin înecat ieși cu forța din gâtul Mariei.

“Îmi pare rău,” spuse Riley.

“E în regulă. Ai dreptate.”

Riley o privi pe Marie în timp ce mâncară amândouă pentru o clipă și o tăcere îndelungată se instalează. Voia să creadă că Marie era bine, dar trebui să recunoască faptul că i se părea alarmant de fragilă. I se făcu teamă pentru ea însăși. Oare tot așa de rău

arăta și ea?

Riley se întrebă în tăcere dacă era bine pentru Marie să locuiască singură. I-ar fi oare mai bine cu un soț sau cu un iubit? Se întrebă. Apoi se gândi la același lucru despre ea. Cu toate că știa că răspunsul pentru amândouă era probabil nu. Nici una nici alta nu erau într-o stare de spirit emoțională pentru o relație solidă. Ar fi fost doar un sprijin.

“Oare ți-am mulțumit?” întrebă Marie după o vreme, rupând liniștea.

Riley zâmbi. Știa foarte bine că Marie se referea la faptul că o salvase.

“De multe ori,” spuse Riley. “Și nu ai de ce. Serios.”

Marie împunse mâncarea cu furculița.

“Ți-am cerut vreodată iertare?”

Riley fu surprinsă. “Iertare? Pentru ce?”

Marie vorbi cu greu.

“Dacă nu m-ai fi scos de acolo, nu te-ar fi prins.”

Riley strânse ușor mâna Mariei.

“Marie, mi-am făcut treaba doar. Nu poți să te învinovățești pentru ceva ce nu s-a întâmplat din cauza ta. Ai deja destule pe cap.”

Marie dădu din cap, recunoscătoare.

“Doar să mă ridic din pat în fiecare zi e o provocare,” recunoscu ea. “Presupun că ai observat ce întunecat țin totul. Orice lumină strălucitoare îmi amintește de torța aia a lui. Nu pot nici măcar să mă uit la televizor sau să ascult muzică. Mi-e

teamă că cineva o să se furișeze după mine și nu o să aud. Orice sunet mă panichează.”

Marie începu să suspine în liniște.

“Nu voi mai privi niciodată lumea la fel. Niciodată. Răutatea e pretutindeni printre noi. Habar nu aveam. Oamenii sunt capabili de lucruri atât de îngrozitoare. Nu știu cum o să mai pot avea încredere vreodată în oameni.”

Cum Marie plângea, Riley dori să o încurajeze, să-i spună că nu avea dreptate. Dar o parte din Riley nu era sigură de asta.

Într-un final, Marie se uită la ea.

“De ce ai venit aici azi?” întrebă ea pe față.

Riley fu surprinsă de sinceritatea Mariei – și de faptul că ea însăși nu prea știa de ce.

“Nu știu”, spuse ea. “Voiam doar să te vizitez. Să văd cum ești.”

“Mai e ceva,” spuse Marie, privind printre gene cu un discernământ straniu.

Poate avea dreptate, se gândi Riley. Riley se gândi la vizita lui Bill și își dădu seama că într-adevăr, venise acolo datorită noului caz. Ce voia de la Marie? Un sfat? Permisivitate? Sprijin? Încurajare? O parte din ea voia ca Marie să-i spună că e ne bună ca să se liniștească și să uite de Bill. Dar poate o altă parte voia ca Marie să o îndemne să o facă.

În cele din urmă, Riley oftă.

“A apărut un caz nou,” spuse ea. “Bine, nu un caz nou. Dar unul vechi care nu s-a rezolvat niciodată.”

Expresia de pe fața Mariei deveni crispată și severă.

Riley inspiră adânc.

“Și ai venit să mă întrebi dacă să o faci sau nu?” întrebă Marie.

Riley ridică din umeri. Dar privi și în sus și căută ochii Mariei pentru încurajare, pentru sprijin. Și în acel moment își dădu seama că exact la asta sperase venind să o vadă.

Dar spre dezamăgirea ei, Marie plecă privirea și dădu ușor din cap. Riley așteptă în continuare un răspuns, dar în schimb primi doar o tăcere fără sfârșit. Riley simți că o teamă cu totul specială începuse să-și facă loc în sufletul Mariei.

În timpul tăcerii, Riley se uită prin apartament și ochii îi căzură pe telefonul fix al Mariei. Fu uimită să vadă că era deconectat din perete.

“Ce s-a întâmplat cu telefonul tău?” întrebă Riley.

Marie părea cu adevărat abătută și Riley realizează că atinsese un punct sensibil.

“Mă sună într-una,” spuse Marie șoptind aproape imperceptibil.

“Cine?”

“Peterson.”

Riley simți cum inima îi sări din piept.

“Peterson e mort,” replică Riley, cu vocea tremurândă. “Am ars locul. I-au găsit corpul.”

Marie dădu din cap.

“Ar fi putut găsi pe oricine altcineva. Nu era el.”

Riley simți un val de panică. Cele mai mari temeri ale sale se

trezeau la viață.

“Toată lumea spune că el era,” spuse Riley.

“Și tu chiar crezi asta?”

Riley nu știa ce să spună. Acum nu era un moment bun să se încreadă în fricile sale. Până la urmă, Marie delira probabil. Dar cum putea Riley să o convingă de ceva de care ea însăși nu era pe deplin convinsă?

“Mă tot sună,” spuse din nou Marie. “Sună și respiră și închide. Știu că el e. E în viață. Și mă urmărește.”

Riley simți furișându-i-se în suflet o spaimă rece.

“E probabil doar un tip obscen care sună,” spuse ea, prefăcându-se că e calmă. “Dar pot cere Biroului să investigheze. Pot să le cer să trimită o mașină de supraveghere dacă ți-e teamă. Vor localiza apelurile.”

“Nu!” spuse Marie hotărât. “Nu!”

Riley o privi fix, debusolată.

“De ce nu?” întrebă ea.

“Nu vreau să-l enervez.,” spuse Marie cu un smiorcăit jalnic.

Riley, copleșită, simțind venind un atac de panică, realiză brusc ce idee proastă fusese să vină aici. Ba chiar se simțea mai rău. Știa că nu mai putea sta nici măcar o secundă în plus în acea sufragerie opresantă.

“Trebuie să plec,” spuse Riley. “Îmi pare rău. Fata mea mă așteaptă.”

Deodată, Marie o prinse pe Riley de încheietură cu o putere surprinzătoare, înfigându-și unghiile în pielea ei.

Se holbă la ea cu o așa intensitate în ochii albaștri ca de gheață că o înspăimântă pe Riley. Acea privire pătrunzătoare i se întipări în suflet.

“Preia cazul,” o imploră Marie.

Riley putu citi în ochii Mariei confuzia dintre noul caz și Peterson, amestecându-le într-unul singur.

“Găsește-l pe nenorocitul ăla,” adăugă ea. “Și omoară-l pentru mine.”

Capitolul 5

Bărbatul păstră o distanță scurtă dar discretă față de femeie, aruncându-i câte o privire fugară. Puse simbolic câteva obiecte în coșul de mână pentru a părea ca orice alt client. Se felicită pentru cât de bine reuși să treacă neobservat. Nimeni nu-i putea ghici adevărata putere.

Pe de altă parte, nu fusese niciodată genul de om care să atragă prea multă atenție. Copil fiind, se simțise practic invizibil. Acum, în sfârșit, reușise să se folosească de caracterul inofensiv în favoarea sa.

Doar acum câteva clipe stătuse fix lângă ea, la nu mai mult de șaizeci de centimetri depărtare. Cufundată în alegerea șamponului, nu-l observase deloc.

Cunoștea multe despre ea, totuși. Știa că o cheamă Cindy; că soțul ei deținea o galerie de artă; că lucra într-o clinică medicală de stat. Azi era una din zilele ei libere. Chiar acum vorbea la telefonul mobil cu cineva – sora ei, s-ar părea. Râdea la ceva ce îi spusese persoana respectivă. Se înnegrise de furie, întrebându-se dacă nu cumva râdea de el, așa cum toate fetele râdeau de obicei. Furia i se înteti.

Cindy purta pantaloni scurți, un maiou și ce păreau a fi adidași scumpi de alergat. O privise din mașină alergând și așteptă până își terminase cursa și se duse în supermarket. Îi cunoștea obiceiurile din zilele libere ca aceasta. Ducea lucrurile acasă, le

punea la locul lor, își făcea duș și apoi se ducea cu mașina să se întâlnească cu soțul ei la prânz.

Silueta sa frumoasă se datora mult exercițiului fizic. Nu avea mai mult de treizeci de ani, dar pielea de pe coapse nu mai era fermă. Probabil că slăbise mult la un moment dat, poate destul de recent. Era cu siguranță mândră de asta.

Brusc, femeia se îndreptă spre cea mai apropiată casă. Bărbatul fu luat prin surprindere. Terminase cumpărăturile mai devreme decât de obicei. Se grăbi să se așeze în spatele ei la coadă, aproape dărâmând un alt client. Se dojeni în gând pentru asta.

În timp ce casierul scana produsele femeii, înaintă puțin câte puțin și se așează extrem de aproape de ea – suficient de aproape încât să-i miroasă trupul, acum transpirat și înțepător după alergatul energetic. Era un miros cu care se aștepta să se obișnuiască mult, mult mai bine cât de curând. Dar mirosul urma să se amestece cu o altă odoare – una care îl fascina datorită ciudăteniei sale și a misterului.

Mirosul durerii și a terorii.

Preț de o clipă, spionul se simți extaziat, chiar plăcut amețit, arzând de nerăbdare.

După ce plăti cumpărăturile, femeia împinse căruciorul prin ușile de sticlă automate și ieși în parcare.

Acum nu se mai grăbi să plătească pentru cele câteva produse ale sale. Nu avea nevoie să o urmărească până acasă. Fusese deja acolo – fusese chiar și înăuntru. Îi pipăi chiar și hainele. Își va

continua supravegherea când avea să iasă de la serviciu.

Nu o să mai dureze mult, se gândi el. Nu o să mai dureze mult deloc.

* * *

După ce se urcă în mașină, Cindy MacKinnon stătu așa o clipă, simțindu-se agitată și neștiind de ce. Își reaminti sentimentul ciudat pe care tocmai îl avusese în supermarket. Era o senzație nefirească, irațională că ar fi fost urmărită. Dar era mai mult de atât. Îi luă ceva să pună punctul pe i.

În cele din urmă, își dădu seama că avusese senzația că cineva îi voia răul.

Tremură din tot corpul. În ultimele zile, această senzație venea și pleca. Se muștră singură, fiind convinsă că ideea era total nefondată.

Scutură din cap, descotorosindu-se de orice urmă a aceluși sentiment. Pornind mașina, se forță să se gândească la altceva, și zâmbi cu gândul la conversația telefonică pe care o avusese cu sora ei, Becky. Mai târziu, în după amiaza aceea, Cindy avea să o ajute să organizeze o petrecere de aniversare fiicei sale de trei ani, cu tot cu tort și baloane.

Urma să fie o zi frumoasă, se gândi ea.

Capitolul 6

Riley stătea în SUV alături de Bill care schimba vitezele, urcând vehiculul 4x4 al Biroului sus pe dealuri, și își șterse palmele pe pantaloni. Nu înțelegea ce era cu atâta transpirație și nu știa ce să zică de faptul că se afla acolo. După șase luni de pauză, se simțea deconectată de la ceea ce îi transmitea corpul. I se părea ireal să fie înapoi la treabă.

Riley era tulburată de tensiunea stânjenitoare. Ea și Bill abia schimbaseră o vorbă în timpul traseului de peste o oră. Vechea lor camaraderie, veselia, relația lor stranie – nimic din toate acestea nu era acolo. Riley era aproape sigură de ce era Bill atât de distant. Nu era din lipsă de politețe – era îngrijorare. Și el părea să aibă dubii cu privire la întoarcerea ei la muncă.

Conduseră spre Mosby State Park, unde Bill îi spusese că văzuse cea mai recentă victimă a crimei. Pe drum, Riley observă cu atenție peisajul din jurul său și, încet, vechiul său simț profesional începu să-și facă efectul. Știa că trebuia să se trezească la realitate.

Găsește-l pe nenorocit și omoară-l pentru mine.

Cuvintele Mariei o bântuiau, o ghidau, îi simplificau alegerea.

Dar nimic nu părea atât de simplu acum. În primul rând, nu putea să nu-și facă griji pentru April. Nu era ideal pentru nimeni din cei implicați să o trimită să stea acasă la tatăl ei. Dar azi era sâmbătă și Riley nu voia să aștepte până luni ca să vadă locul

crimei.

Tăcerea profundă începu să-i intensifice anxietatea, și simți cu disperare nevoia să vorbească. Scormonindu-și creierul pentru a găsi ceva de zis, într-un final spuse:

“Și ai de gând să-mi spui ce se întâmplă între tine și Maggie?”

Bill se întoarse spre ea, cu o privire mirată, și nu-și putea da seama dacă era din cauză că rupsese tăcerea sau din cauza întrebării directe. Indiferent ce ar fi fost, regretă imediat. Sinceritatea sa, mulți i-o spusese, putea fi descurajantă. Nu intenționa niciodată să fie directă – doar nu avea timp de pierdut.

Bill oftă.

“Crede că am o aventură.”

Riley simți un fior de surpriză.

“Ce?”

“Cu jobul,” spuse Bill, râzând puțin amar. “Crede că am o aventură cu jobul. Crede că iubesc toate astea mai mult decât o iubesc pe ea. Îi tot spun că e o prostie. În fine, nu e ca și cum pot să-i pun capăt – nu jobului cel puțin.”

Riley dădu din cap.

“E exact ca Ryan. Obișnuia să fie gelos ca naiba când eram împreună.”

Se opri înainte de a-i spune întregul adevăr lui Bill. Fostul ei soț nu fusese gelos pe jobul lui Riley. Fusese gelos pe Bill. Se întrebase des dacă Ryan ar fi avut vreun motiv. În ciuda atmosferei stânjenitoare de astăzi, se simțea grozav de bine doar să se afle în apropierea lui Bill. Era acest sentiment pur

profesional?

“Sper că nu am făcut drumul degeaba,” spuse Bill. “Locul crimei a fost curățat, să știi.”

“Știu. Vreau doar să văd cu ochii mei locul. Pozele și rapoartele nu sunt de ajuns pentru mine.”

Riley începu să se simtă puțin amețită acum. Era destul de sigură că din cauza altitudinii, cum urcaseră tot mai sus. Anticiparea contribuia de asemenea. Palmele îi transpirau în continuare.

“Cât mai avem?” întrebă ea, privind cum pădurea se îndesea din ce în ce mai mult, terenul din ce în ce mai izolat.

“Nu mult.”

Două minute mai târziu, Bill părăsi drumul pavat și continuă peste urmele uscate lăsate de cauciucuri. Vehiculul se zgâlțâi de-a lungul urmelor și se opri la aproximativ cinci sute de metri în pădurea deasă.

Opri motorul, apoi se întoarse spre Riley și o privi îngrijorat.

“Ești sigură că vrei să faci asta?” întrebă el.

Știa exact ce îl îngrijora. Îi era teamă că avea să fie transportată înapoi în captivitatea sa traumatizantă. Nu mai conta că era un caz cu totul diferit și un criminal diferit.

Aprobă din cap.

“Sunt sigură,” spuse ea, nicidecum convinsă că spunea adevărul.

Ieși din mașină și îl urmă pe Bill, părăsind drumul și pornind prin pădure pe o potecă îngustă și plină de arbuști. Auzi clipocitul

unui izvor în apropiere. Cum vegetația devenea din ce în ce mai deasă, era nevoită să-și facă loc printre crengile joase și ciulini lipicioși începură să i se adune pe pantaloni. O enerva gândul că va trebui să îi smulgă.

Într-un final ieșiră pe marginea unui pârâu. Riley fu imediat impresionată de frumusețea locului. Razele soarelui de după-amiază curgeau printre frunze, marmorând apa unduitoare cu o lumină caleidoscopică. Clipocitul uniform al izvorului era liniștitor. Era ciudat să te gândești că acesta era locul unei crime odioase.

“A fost găsită exact aici,” spuse Bill, conducând-o spre un bolovan mare, neted.

Când ajunseră, Riley se opri și se uită în jur și respiră adânc. Da, avusese dreptate să vină aici. Începea să simtă asta.

“Pozele?” întrebă Riley.

Se ghemui lângă Bill pe bolovan, și începură să frunzărească prin dosarul plin de fotografii făcute la scurt timp după ce corpul Rebei Frye fusese găsit. Un alt dosar era îndesat cu rapoarte și fotografii ale crimei pe care ea și Bill o investigaseră cu șase luni înainte – cea pe care nu reușiseră să o rezolve.

Acele fotografii îi provocară amintiri vii despre primul omor. O transportară direct pe acea fermă de lângă Daggett. Își aminti cum Rogers fusese pusă în scenă într-un mod similar sprijinită de un copac.

“Aproape la fel ca vechiul nostru caz,” observă Riley. “Ambele femei de treizeci de ani, amândouă cu copii mici. Se

pare că asta face parte din modul său de operare. Are ceva cu mamele. Trebuie verificate grupurile de părinți, să vedem dacă era vreo conexiune între cele două femei, sau între copiii lor.”

“O să pun pe cineva să se ocupe,” spuse Bill. Lua notițe acum.

Riley continuă să studieze cu atenție rapoartele și fotografiile, comparându-le cu locul în care se aflau.

“Aceeași metodă de sugrumare, cu o panglică roz,” observă ea. “Încă o perucă, și același tip de trandafir artificial în fața corpului.”

Riley ridică două fotografii și le puse una lângă alta.

“Ochii cusuți deschiși, de asemenea,” spuse ea. “Dacă îmi amintesc bine, tehnicienii au descoperit că ochii lui Rogers fuseseră cusuți post-mortem. Așa a fost și cu Frye?”

“Mda. Presupun că voia ca femeile să îl privească și după ce mureau.”

Riley simți un fior de-a lungul coloanei. Aproape uitase acea senzație. O resimțea ori de câte ori ceva despre un caz urma să se deblocheze și să aibă sens. Nu știa dacă să se simtă încurajată sau îngrozită.

“Nu,” spuse ea. “Nu e asta. Nu-i păsa dacă îl vedeau femeile.”

“Atunci de ce a făcut-o?”

Riley nu răspunse. Ideile începuseră să-i dea năvală în minte. Era exaltată. Dar nu era gata să pună totul în cuvinte – nici măcar în sinea sa.

Așeză fotografiile două câte două pe bolovan, arătându-i detalii lui Bill.

“Nu sunt exact la fel,” spuse ea. “Corpul nu a fost înscenat la fel de minuțios la Daggett. A încercat să mute cadavrul după ce se înțepenise deja. Bănuiala mea e că de data asta a adus-o aici înainte ca rigor mortis să se instaleze. Altfel nu ar fi putut să o așeze atât de...”

Își suprimă impulsul de a termina fraza cu “frumos”. Apoi realizează că acela era exact genul de cuvânt pe care l-ar fi folosit când era la datorie înainte să fie capturată și torturată. Da, își reintra în mână și simți aceeași veche obsesie întunecată crescându-i în suflet. Curând avea să nu mai existe cale de întoarcere.

Dar ăsta era un lucru bun sau un lucru rău?

“Ce-i cu ochii lui Frye?” întrebă ea, arătând spre o poză. “Albastrul ăla nu pare real.”

“Lentile de contact,” răspunse Bill.

Fiorul din coloana lui Riley deveni mai puternic. Cadavrul Eileenei Rogers nu avusese lentile de contact. Era o diferență importantă.

“Și luciul de pe piele?” întrebă ea.

“Vaselină,” spuse Bill.

Încă o diferență importantă. Simți cum ideile începură să se alinieze cu o rapiditate uimitoare.

“Ce a reieșit din investigația criminalistică despre perucă?” îl întrebă pe Bill.

“Nimic deocamdată, decât că a fost petecită din mai multe peruci ieftine.”

Entuziasmul lui Riley se intensifică. În cazul crimei precedente, criminalul folosise o perucă simplă, întreagă, nu ceva recompus. Precum trandafirul, fusese atât de ieftină încât criminalistica nu o putu identifica. Riley simți cum părți ale puzzle-ului începeau să se lege – nu tot puzzle-ul, dar o mare bucată din el.

“Ce are de gând criminalistica să facă în legătură cu peruca asta?” întrebă ea.

“La fel ca data trecută – să caute originea fibrelor, să încerce să le depisteze prin magazine de peruci.”

Surprinsă de certitudinea feroce din propria-i voce, Riley spuse: “Își pierde vremea.”

Bill se uită la ea, în mod evident prins pe nepregătite.

“De ce?”

Simți cum își pierde răbdarea cu Bill, așa cum simțea mereu când gândea cu câțiva pași înaintea lui.

“Uită-te la imaginea pe care încearcă să ne-o arate. Lentile de contact albastre care îi fac ochii să pară nenaturali. Pleoape cusute pentru ca ochii să stea larg deschiși. Corpul proptit, picioarele ciudat de crăcănate. Vaseline pentru a-i face pielea să semene cu plasticul. O perucă recompusă din bucăți de peruci mai mici – nu peruci umane, peruci de păpuși. Voia ca ambele victime să arate ca niște păpuși – ca niște păpuși goale în vitrină.”

“Dumnezeule,” spuse Bill, notând cu fervoare. “De ce nu am observat asta data trecută, în Daggett?”

Răspunsul părea atât de evident pentru Riley încât își înăbuși

un geamăt de nerăbdare.

“Nu era suficient de priceput încă,” spuse ea. “Încă încerca să-și dea seama cum să transmită mesajul. Învățată din mers.”

Bill ridică privirea din carnetul său și dădu din cap cu admirație.

“Să dea naiba, ce dor mi-a fost de tine.”

Oricât de mult ar fi apreciat complimentul, Riley știa că o constatare și mai mare era pe drum. Și știa din experiență că nu putea să forțeze lucrurile. Trebuia pur și simplu să se relaxeze și să o lase să vină la ea spontan. Se ghemui tăcută pe bolovan, așteptând să se întâmple. Așteptând, începu să-și adune alene ciulinii de pe pantaloni.

Ce pacoste, se gândi ea.

Deodată ochii îi picară pe suprafața pietroasă de sub picioare. Alți ciulini, unii întregi, alții ruți în bucățele, se aflau printre ciulinii pe care îi dădea jos acum.

“Bill,” spuse ea, cu vocea tremurând de entuziasm. “ciulinii ăștia erau aici când ai găsit corpul?”

Bill dădu din umeri. “Nu știu.”

Cu mâinile tremurând și transpirând mai mult ca niciodată, înșfăcă un teanc de poze și scotoci prin ele până găsi o imagine frontală a cadavrului. Acolo, între picioarele crăcănate ale victimei, chiar lângă trandafir, erau grupate câteva pete. Acelea erau ciulinii – aceeași ciulini pe care tocmai îi găsisese. Dar nimeni nu se gândise că erau importanți. Nimeni nu se obosisese să arunce o privire mai pătrunzătoare, mai îndeaproape peste ei. Și nimeni

nu se obosise să îi măture când locul crimei fusese curățat.

Riley închise ochii, punându-și imaginația în mișcare la potențial maxim. Se simți buimacă, amețită chiar. Era o trăire pe care o cunoștea prea bine – un sentiment de cădere în abis, într-un vid negru îngrozitor, în mintea diabolică a criminalului. Mergea pe urmele sale, în experiența sa. Era un loc periculos și înfricoșător. Dar acolo îi era locul, cel puțin acum. Acceptă senzația.

Simți siguranța criminalului în timp ce târa corpul pe poteca ce ducea spre izvor, perfect sigur că nu avea să fie prins, fără grabă. Ar fi putut foarte bine să fredoneze sau să fluiera. Îi simți răbdarea, talentul și pricepera în timp ce așeza cadavrul pe bolovan.

Și putea vedea tabloul înfiorător prin ochii lui. Îi simți profunda satisfacție a unui lucru bine făcut – același sentiment călduros pe care și ea îl simțise mereu în urma rezolvării unui caz. Se ghemui pe această piatră, oprindu-se o clipă – sau oricât de mult timp ar fi vrut – să-și admire meșteșugul.

Și făcând asta, își smulse ciulinii de pe pantaloni. Nu se grăbi. Nu se opri până nu plecă de acolo eliberat și curat. Și aproape că-l putea auzi rostind cu voce tare exact aceleași cuvinte ca și ea.

“Ce pacoste.”

Da, își făcuse timp până și să-și smulgă ciulinii de pe el.

Riley trase aer în piept și deschise brusc ochii. Învârtind ciulinul în mână, observă ce lipicios era și că țepii erau suficient de ascuțiți ca să înțepe până la sânge.

“Adună ciulinii ăștia,” ordonă ea. “S-ar putea să putem culege puțin ADN de pe ei.”

Ochii lui Bill se făcură mari, și scoase imediat o pungă cu fermoar și o pensetă. În timp ce se apucă de treabă, mintea lui Riley intră în hiperactivitate, nefiind gata încă.

“Ne-am înșelat de la început,” spuse ea. “Asta nu e a doua crimă. E a treia.”

Bill se opri și se uită la ea, consternat.

“De unde știi?” întrebă Bill.

Întregul corp al lui Riley se încordă în încercarea ei de a-și stăpâni tremuraturul.

“S-a perfecționat prea mult. Și-a încheiat ucenicia. Este un profesionist acum. Abia acum își intră în ritm. Își iubește munca. Nu, asta e a treia oară, cel puțin.”

Gâtul i se uscă și Riley înghiți cu greu.

“Și nu va mai dura mult până la următoarea.”

Capitolul 7

Bill se trezi într-o mare de ochi albaștri, niciunul din ei adevărați. Nu obișnuia să aibă coșmaruri despre cazurile sale, și nu avea unul acum – dar era izbitor de asemănător. În mijlocul magazinului de păpuși, ochi mici albaștri erau pur și simplu peste tot, toți larg deschiși și strălucind și alerti.

Buzele roșii rubinii ale păpușilor, majoritatea zâmbind, îl perturbau de asemenea. La fel și părul artificial pieptănat cu minuțiozitate, atât de rigid și imobil. Observând toate aceste detalii, Bill se întrebă cum putuse rata intenția criminalului – să-și facă victimele să arate cât mai mult ca niște păpuși. A avut nevoie de Riley ca să facă legătura.

Doamne ajută că s-a întors, se gândi el.

Cu toate acestea, Bill nu putea să nu-și facă griji pentru ea. Fusese uluit de munca ei extraordinară de la Mosby Park. Dar apoi, când o conduse acasă, păru epuizată și demoralizată. Nu-i adresă aproape nicio vorbă tot drumul. Poate fusese prea mult pentru ea.

Chiar și așa, Bill își dorea ca Riley să fi fost acolo cu el. Ea hotărâse că cel mai bine era să se separe pentru a acoperi mai mult teren mai repede. Nu putea contrazice asta. Îl rugă să se ocupe de magazinele de păpuși din zonă, în timp ce ea avea să reviziteze locul crimei de care se ocupaseră acum șase luni.

Bill se uită în jur și, simțindu-se depășit de situație, se întrebă

ce ar fi zis Riley despre acest magazin. Era cel mai elegant dintre cele pe care le vizitase astăzi. Aici, pe marginea autostrăzii Capital Beltway, veneau probabil mulți clienți sofisticăți din districtele bogate din nordul Virginiei.

Se plimbă prin magazin și aruncă o privire. O păpușă fetiță îi atrase atenția. Cu zâmbetul său larg și pielea palidă, îi aminti în mod special de ultima victimă. Deși era complet îmbrăcată cu o rochie roz cu multă dantelă pe guler, manșete și tiv, stătea într-o poziție tulburător de similară.

Deodată, Bill auzi o voce venind din dreapta sa.

“Cred că nu vă uitați în raionul potrivit.”

Bill se întoarse și se trezi față în față cu o femeie voinică și mărunță, cu un zâmbet cald. Ceva din înfățișarea ei îi spuse că ea se ocupa de locul acela.

“De ce spuneți asta?” întrebă Bill.

Femeia chicoti.

“Pentru că nu aveți fiice. Pot să ghicesc de la o poștă un bărbat care nu are fiică. Nu mă întrebați cum, e un fel de instinct, presupun.”

Bill fu uimit de intuiția sa și profund impresionat.

Îi întinse mâna lui Bill.

“Ruth Behnke,” spuse ea.

Bill îi strânse mâna.

“Bill Jeffreys. Să înțeleg că este magazinul dumneavoastră.”

Chicoti din nou.

“Văd că și dumneavoastră aveți un fel de instinct,” spuse ea.

“Încântată de cunoștință. Dar aveți băieți, nu-i așa? Trei, dacă ar fi să ghicesc.”

Bill zâmbi. Instinctul ei era destul de ascuțit, într-adevăr. Bill presupuse că ea și Riley ar fi făcut companie bună.

“Doi,” răspuse. “Dar al naibii de aproape.”

Femeia chicoti.

“Câți ani?” întrebă ea.

“Opt și zece.”

Aruncă o privire în jur.

“Nu știu dacă am mare lucru pentru ei aici. A, de fapt, am câțiva soldăței cam demodați pe raionul următorul. Dar băieților nu le mai plac lucrurile astea, nu-i așa? Numai jocuri video în ziua de azi. Și violente, chiar.”

“Din păcate așa e.”

Miji ochii spre el și îl calculă.

“Nu ați venit ca să cumpărați o păpușă, nu-i așa?” întrebă ea.

Bill zâmbi și dădu din cap.

“Sunteți pricepută,” răspuse el.

“Sunteți polițist, poate?” întrebă ea.

Bill râse încet și își scoate insigna.

“Nu chiar, dar bună bănuială.”

“O, vai!” spuse ea îngrijorată. “Ce vrea FBI-ul de la locșorul meu? Sunt cumva pe vreo listă?”

“Oarecum,” spuse Bill. “Dar nimic alarmant. Magazinul dumneavoastră a reieșit în căutările noastre de magazinele din zonă care vând păpuși de colecție și anticariat.”

De fapt, Bill nu știa exact ce căuta. Riley îi sugerase să verifice câteva astfel de locuri, presupunând că ar fi fost frecventate de criminal – sau că acesta le-ar fi vizitat măcar cu o anumită ocazie. La ce se aștepta, Bill nu știa. Se aștepta ca însuși criminalul să fie acolo? Sau că unul din angajați întâlnească criminalul?

Era de îndoit. Și chiar dacă l-ar fi întâlnit, era de îndoit că l-ar fi recunoscut ca fiind un criminal. Probabil că toți bărbații care veneau aici, dacă venea vreunul, erau bizari.

Mai degrabă Riley încerca să-l ajute să pătrundă mai mult în mintea criminalului, în felul său de a privi lumea. Dacă asta era, Bill se gândi că va fi mai mult dezamăgită. El nu avea, pur și simplu, mintea ei, sau talentul de a intra cu ușurință în mintea criminalilor.

I se părea că încerca marea cu degetul. Erau zeci de magazine de păpuși în raza lor de căutare. Ar fi fost mai bine, se gândi el, să-i lase pe criminaliști să depisteze producătorii de păpuși. Deși, până în prezent, nu găsiseră nimic.

“V-aș întreba ce fel de caz este acesta,” spuse Ruth, “dar nu ar trebui probabil.”

“Nu,” spuse Bill, “probabil că nu ar trebui.”

Nu că ar mai fi fost un secret cazul – nu după ce oamenii senatorului Newbrough publicaseră un comunicat de presă despre el. Media era saturată cu știri despre caz. Ca de obicei, Biroul era asaltat de apeluri care dădeau ponturi false, iar internetul vuia cu teorii bizare. Toată treaba devenise un mare necaz.

Dar de ce să-i povestească femeii? Părea atât de drăguță, magazinul său atât de curat și inocent încât Bill nu dori să o supere cu ceva atât de sinistru și șocant ca un criminal în serie obsedat de păpuși.

Totuși, voia să știe ceva.

“Spuneți-mi,” zise Bill. “Câte vânzări faceți către adulți – vreau să spun oameni mari fără copii?”

“O, acelea sunt majoritatea vânzărilor mele, pe departe. Pentru colecționari.”

Bill era intrigat. Nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

“De ce credeți că se întâmplă asta?” întrebă el.

Femeia zâmbi cu un zâmbet ciudat, distant, și vorbi cu o voce blândă.

“Pentru că oamenii mor, Bill Jeffreys.”

Acum Bill era cu adevărat surprins.

“Poftim?” spuse el

“Pe măsură ce îmbătrânim, pierdem oameni. Prietenii și cei dragi mor. Purtăm doliu. Păpușile opresc timpul în loc. Ne fac să ne uităm suferința. Ne mângâie și ne consolează. Uitați-vă în jur. Am păpuși care au mai bine de un secol, iar altele aproape noi. În cazul unora cel puțin, nici nu le puteți distinge. Sunt eterne.”

Bill privi în jur, oripilat de toți acei ochi vechi de un secol care îl priveau înapoi, întrebându-se față de câți oameni trăiseră mai mult aceste păpuși. Se gândi la ce fuseseră martore – dragoste, furie, ură, tristețe, violență. Și cu toate astea priveau fix cu aceeași expresie absentă. Nu aveau niciun sens pentru el.

Oamenii ar trebui să îmbătrânească, se gândi el. Ar trebui să fie bătrâni și ridați și cu părul alb, cum era el, având în vedere toată întunecimea și oroarea care exista în lume. Având în vedere tot ce văzuse, ar fi fost un păcat, se gândi el, să fi arătat încă la fel. Scenele crimelor se cufundaseră în el ca o ființă, îi tăiară dorința de a rămâne tânăr mereu.

“Și mai sunt și – nu în viață,” spuse într-un final Bill.

Zâmbetul îi deveni dulce amar, aproape compătimitor.

“Este asta oare adevărat, Bill? Majoritatea clienților mei nu cred asta. Nici eu nu sunt sigură că asta cred.”

O tăcere stranie se așternu. Femeia o rupse cu un chicot. Îi oferi lui Bill o broșură colorată cu poze cu păpuși.

“Întâmplarea face să mă duc la o viitoare convenție în D.C. Poate ați dori să mergeți și dumneavoastră. Poate v-ar da niște idei cu privire la ceea ce căutați.”

Bill îi mulțumi și părăsi magazinul, recunoscător pentru pontul despre convenție. Spera ca Riley să îl însoțească. Bill își aminti că trebuia să-i interogheze pe senatorul Newbrough și pe soția sa în această după-amiază. Era o întâlnire importantă – nu numai deoarece senatorul ar fi putut avea informații prețioase, dar și din motive diplomatice. Newbrough făcea viața cu adevărat dificilă pentru Birou. Riley era agentul potrivit pentru a-l convinge că făceau tot ce era cu putință.

Dar oare se va duce? se întrebă Bill.

Îi părea foarte ciudat că nu putea fi sigur. Până acum șase luni, Riley era singura persoană de încredere din viața lui. Își

pusese întotdeauna cu încredere viața în mâinile ei. Dar evidenta sa suferință îl îngrijora.

Mai mult de atât, îi era dor de ea. Oricât de intimidat ar fi fost uneori de mintea ei ageră, avea nevoie de ea pentru un astfel de caz. În ultimele șase săptămâni își dădu seama că avea nevoie și de prietenia ei.

Sau, în adâncul sufletului, era mai mult de atât?

Capitolul 8

Riley conducea pe autostrada cu două benzi, sorbind din băutura energizantă. Era o dimineață însorită, caldă, geamurile erau lăsate și mirosul cald al fânului strâns umplea aerul. Pășunile de o mărime modestă din jur erau presărate de cirezi, și munți mărgineau ambele capete ale văii. Îi plăcea aici.

Dar își reaminti că nu venise aici ca să se simtă bine. Avea treabă de făcut.

Riley coti pe un drum de pietriș, bine bătut, și după un minut sau două, ajunse la o intersecție. Coti spre parcul național, conduse pe o scurtă distanță, apoi opri mașina pe marginea înclinată a șoselei.

Ieși din mașină și traversă o zonă deschisă spre un stejar viguros care se afla în colțul nord estic.

Acesta era locul. Aici fusese găsit corpul Eileenei Rogers – sprijinit oarecum stângaci de copac. Ea și Bill fuseseră împreună acolo acum șase luni, Riley începu să recreeze scena în minte.

Cea mai mare diferență era vremea. Atunci era jumătatea lui decembrie, și aprig de frig. Un strat fin de zăpadă acoperea pământul.

Du-te înapoi, își spuse ea. Du-te înapoi și simte.

Respiră adânc, inspirând și expirând, până își imaginează că putea simți un frig usturător traversându-i traheea. Aproape că putea să vadă nori denși de gheață formându-se cu fiecare suflare.

Cadavrul gol înghețase beton. Nu era ușor de distins care din multiplele leziuni corporale erau răni de cuțit și care erau crăpături și fisuri cauzate de ger.

Riley evocă scena, până la cel mai mic detaliu. Peruca. Zâmbetul pictat. Ochii cusuți deschiși. Trandafirul artificial zăcând în zăpadă între picioarele crăcănate ale cadavrului.

Imaginea din mintea ei era acum suficient de vie. Acum trebuia să facă ce făcuse ieri – să-și facă o idee despre experiența criminalului.

Din nou, închise ochii, se relaxă, și păși în abis. Primi cu brațele deschise acea senzație de amețală, de năucire, pe măsură ce aluneca în mintea criminalului. Cât de curând, avea să fie cu el, în el, să vadă exact ce vedea el, să simtă exact ce simțea el.

Conducea noaptea spre acel loc, nici pe departe încrezător. Privea șoseaua nervos, făcându-și griji de gheața de sub roți. Dacă pierdea controlul și patina într-un șanț? Avea un cadavru la bord. Ar fi fost prins cu siguranță. Trebuia să conducă cu grijă. Sperase ca a doua crimă să fie mai ușoară decât prima, dar tot cu nervii la pământ era.

Opri vehiculul chiar aici. Târî corpul femeii – deja gol, presupuse Riley – în aer liber. Dar se întepenise deja de la rigor mortis. Nu luase asta în calcul. Îl frustră, îi zdruncină încrederea de sine. Ca să fie și mai rău, nu vedea prea bine ce făcea, nici măcar în bătaia farurilor pe care le direcționase spre copac. Noaptea era mult prea întunecată. Își notă în gând să facă treaba asta pe zi data viitoare, dacă ar fi fost posibil.

Trase de corp până la copac și încercă să-l așeze în poziția pe care și-o imaginase. Nu arăta prea bine. Capul femeii era înclinat spre stânga, înghețat acolo în rigor mortis. Îl smuci și răsuci. Chiar și după ce îi rupse gâtul, tot nu reușea să-l facă să privească drept înainte.

Și cum avea să-i crăcăneze picioarele corespunzător? Unul din picioare era extrem de îndoit. Nu avusese de ales decât să ia ranga din portbagaj și să-i spargă șoldul și rotula. Apoi răsuci piciorul pe cât de bine putu, dar nu era satisfăcut.

În final, îi puse conștiincios panglica în jurul gâtului, peruca pe cap și trandafirul în zăpadă. Apoi se întoarse la mașină și plecă. Era dezamăgit și demoralizat. Îi era și teamă. Cu toată neîndemânarea sa, oare lăsase indicii fatale în urmă? Derulă în minte în mod obsesiv toate acțiunile pe care le făcuse, dar nu putea fi sigur.

Știa că trebuia să facă mai bine data viitoare. Își promise să facă mai bine.

Riley deschise ochii. Lăsă prezența criminalului să se estompeze. Era încântată de ea acum. Nu se lăsase atinsă și copleșită. Și obținu o perspectivă valoroasă. Își făcu o idee despre cum își învăța criminalul meșteșugul.

Își dorea însă să fi știut ceva – orice – despre prima crimă. Era mai sigură ca niciodată că mai omorâse o dată. Asta fusese opera unui învățăcel, dar nu a unui debutant.

Chiar când Riley era gata să se întoarcă spre mașină, ceva în copac îi atrase atenția. Era un strop de galben care se ivea în locul

unde trunchiul se împărțea în două, un pic deasupra capului său.

Păși până la marginea exterioară a copacului și se uită în sus.

“S-a întors aici!” exclamă Riley cu voce tare. Frisoane îi traversară tot corpul și aruncă o privire în jur cu nervozitate. Nu părea să fie nimeni în jur acum.

Cuibărită pe o ramură a copacului se holba în jos la Riley o păpușă feminină dezbrăcată cu păr blond, așezată exact așa cum intenționase criminalul să fie așezată victima.

Nu putea să fi fost acolo de prea mult timp – trei sau patru zile ce mult. Nu fusese mișcată de vânt nici pătată de ploaie. Criminalul se întorsese aici când se pregătise pentru crima Rebei Frye. Așa cum făcuse și Riley, se întorsese aici ca să mediteze asupra muncii sale, să-și examineze drastic greșelile.

Făcu poze cu telefonul mobil. Avea să le trimită Biroului imediat.

Riley știa de ce lăsase păpușa.

E o scuză pentru neglijența din trecut, realiză ea.

Și o promisiune pentru un lucru mai bine făcut în viitor.

Capitolul 9

Riley conduse spre conacul senatorului Mitch Newbrough, și inima i se îngrozi când acesta apăru în zare. Situat la capătul unei alei lungi, mărginite de copaci, conacul era imens, formal și intimidant. Considerase întotdeauna că cei bogați și puternici erau mult mai dificil de abordat decât oamenii aflați cu mult mai jos pe scara socială.

Se apropie și parcă într-un cerc cochet în fața conacului de piatră. Da, această familie era într-adevăr foarte bogată.

Se dădu jos din mașină și urcă treptele spre ușile enorme din față. După ce sună la ușă, fu întâmpinată de un bărbat impecabil pe la vreo treizeci de ani.

“Eu sunt Robert,” spuse el. “Fiul senatorului. Și dumneavoastră trebuie să fiți agentul special Riley. Intrați. Mama și Tata vă așteaptă.”

Robert Newbrough o conduse pe Riley în casă, care îi reaminti instantaneu cât de mult disprețuia casele ostentative. Casa familiei Newbrough era excepțional de colosală și drumul până oriunde i-ar fi așteptat senatorul și soția sa era neplăcut de lung. Riley era sigură de faptul că a-i face pe invitați să parcurgă o distanță atât de neconvenabil de lungă era un fel de tactică de intimidare, un fel de a transmite că locuitorii acestei case erau mult prea puternici pentru a te pune cu ei. În plus, Riley era de părere că mobila omniprezentă în stil colonial era chiar foarte

urâtă.

Mai mult ca orice, era îngrozită de ceea ce urma. Pentru ea, să vorbească familiilor victimelor era pur și simplu înfiorător – mult mai greu decât să se confrunte cu locurile crimelor sau chiar cu cadavre. I se părea mult prea ușor să se piardă în doliul persoanelor, în furia și confuzia lor. Astfel de emoții intense îi stricau concentrarea și o distrăgeau de la misiunea ei.

În timp ce mergeau, Robert Newbrough spuse, “Tata a venit acasă de la Richmond de când...”

Se îneacă puțin la mijlocul frazei. Riley putea simți intensitatea pierderii sale.

“De când am aflat de Reba,” continuă el. “A fost groaznic. Mama este șocată în mod special. Încercați să nu o supărați prea tare.”

“Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră,” spuse Riley.

Robert o ignoră și o conduse pe Riley într-o sufragerie spațioasă. Senatorul Mitch Newbrough și soția sa stăteau împreună pe o canapea imensă, ținându-se de mână.

“Agentul Paige,” spuse Robert, prezentând-o. “Agent Paige, vă prezint părinții mei, senatorul și soția sa, Annabeth.”

Robert îi oferi un loc lui Riley, apoi se așeză și el.

“Înainte de toate,” spuse Riley încet, “cele mai profunde condoleanțe pentru pierderea dumneavoastră.”

Annabeth Newbrough răspunse înclinând capul în semn de recunoaștere. Senatorul rămase privind fix înainte.

În scurta tăcere care urmă, Riley le evaluă rapid figurile. Îl

văzuse de multe ori pe Newbrough la televizor, purtând mereu zâmbetul mios de politician. Acum nu zâmbea. Riley nu o văzuse prea mult pe doamna Newbrough, care părea să posede docilitatea tipică a soției de politician.

Amândoi aveau în jur de șaiszeci de ani. Riley observă că amândoi făcuseră eforturi dureroase și costisitoare ca să arate mai tineri – implant de păr, vopsit, liftinguri, machiaj. În ceea ce o privea pe Riley, eforturile lor nu-i făceau decât să arate în mod vag artificial.

Ca niște păpuși, se gândi Riley.

“Trebuie să vă pun câteva întrebări despre fiica dumneavoastră,” spuse Riley, scoțându-și carnetelul. “Erați în contact cu Reba în ultima vreme?”

“O, sigur,” spuse doamna Newbrough. “Suntem o familie foarte apropiată.”

Riley observă o oarecare rigiditate în vocea femeii. Suna a ceva ce spusese cam des, din obișnuință. Riley era aproape sigură că viața de familie în căminul Newbrough era departe de a fi ideală.

“Vă spusese Reba ceva în ultima vreme cum că ar fi fost amenințată?” întrebă Riley.

“Nu,” spuse doamna Newbrough. “Niciun cuvânt.”

Riley observă că senatorul nu spusese nimic până atunci. Se întreba de ce era așa de tăcut. Trebuia să-l facă să vorbească, dar cum?

Acum vorbi Robert.

“Trecuse printr-un divorț urât. Lucrurile au luat o întorsătură neplăcută între ea și Paul din cauza tutelei celor doi copii.”

“Nu mi-a plăcut niciodată de el,” spuse doamna Newbrough. “Avea așa un temperament. Credeți că poate —?” Își pierdu cuvintele.

Riley dădu din cap.

“Fostul său soț nu este un suspect probabil,” spuse ea.

“De ce Dumnezeuului nu?” întrebă doamna Newbrough.

Riley cântări în minte ce ar trebui și ce nu ar trebui să le spună.

“Ați citit probabil că nu e prima lovitură a criminalului,” spuse ea. “A mai fost o victimă similară în apropiere de Daggett.”

Doamna Newbrough devenea din ce în ce mai agitată.

“Ce ar trebui să însemne toate astea pentru noi?”

“Avem de-a face cu un criminal în serie,” spuse Riley. “Nu are nicio caracteristică domestică. E posibil ca fiica dumneavoastră să nu-l fi cunoscut deloc pe criminal. Există șanse foarte mari să nu fi fost ceva personal.”

Doamna Newbrough suspina acum. Riley își regretă imediat cuvintele.

“Nu a fost personal?” aproape țipă doamna Newbrough. “Cum ar putea fi altceva decât personal?”

Senatorul Newbrough se adresă fiului său.

“Robert, du-o te rog pe mama ta în altă parte și calmeaz-o. Trebuie să vorbesc cu agentul Paige singur.”

Robert Newbrough o scoase ascultător pe mama sa din încăpere. Senatorul Newbrough nu spuse nimic pentru o clipă. Se

uită direct în ochii lui Riley. Era sigură că obișnuia să intimideze oamenii cu privirea sa fixă. Dar nu funcționa în mod special în cazul ei. Se uită pur și simplu la el cu aceeași privire.

Într-un final, senatorul băgă mâna în buzunarul de la sacou și scoase un plic DL. Veni spre scaunul ei și i-l înmână.

“Poftim,” spuse el, apoi se întoarse spre canapea și se așeză.

“Ce e asta?” întrebă Riley.

Senatorul o privi din nou îndelungat.

“Tot ce trebuie să știți,” spuse el.

Riley era complet derutată acum.

“Pot să-l deschid?” întrebă ea.

“Chiar vă rog.”

Riley deschise plicul. Conținea o singură coală de hârtie cu nume înscrise pe două coloane. Recunoscuse o parte din ele. Trei sau patru erau reporteri bine cunoscuți de la posturile de știri TV locale. Alți câțiva erau politicieni importanți din Virginia. Riley era și mai perplexă ca înainte.

“Cine sunt acești oameni?” întrebă ea.

“Dușmanii mei,” spuse senatorul Newbrough cu o voce calmă.

“Probabil că nu e o listă cuprinzătoare. Dar aceștia sunt cei care contează. Unul dintre ei este vinovat.”

Riley era complet stupefiată acum. Rămase acolo și nu spuse nimic.

“Nu vreau să spun că cineva de pe acea listă mi-a omorât fiica direct, cu propriile mâini,” spuse el. “Dar cu siguranță au plătit pe cineva să o facă.”

Riley vorbi încet și cu grijă.

“Domnule senator, cu tot respectul pe care vi-l datorez, cred că tocmai ce am spus că uciderea fiicei dumneavoastră probabil nu a fost ceva personal. A mai avut loc deja o crimă aproape identică.”

“Încercați să-mi spuneți că fiica mea a fost vizată din pură coincidență?” întrebă senatorul.

Da, probabil, se gândi Riley.

Dar știa mai bine decât să o spună cu voce tare.

Înainte să poată răspunde, senatorul adăugă, “Agent Paige, am învățat din experiențe grele să nu cred în coincidențe. Nu știu cum și de ce, dar moartea fiicei mele a fost politică. Și în politică, totul este personal. Așa că nu încercați să-mi spuneți că e orice altceva numai personal nu. Este de datoria dumneavoastră și a Biroului să găsiți pe oricine e responsabil și să-l aduceți în fața justiției.”

Riley inspiră adânc și îndelungat. Studie chipul bărbatului în detaliu. Acum putea să vadă. Senatorul Newbrough era un narcisist veritabil.

Nu că aș fi surprinsă, se gândi ea.

Riley înțelese încă ceva. Senatorului îi era greu să conceapă că ceva în viața lui nu îl privea în mod direct pe el, și doar pe el. Până și crima fiicei sale era despre el. Reba fusese pur și simplu prinsă la mijloc între el și cineva care îl ura. Probabil credea cu adevărat asta.

“Domnule,” începu Riley, “cu tot respectul, nu cred – ”

“Nu vreau să credeți,” spuse Newbrough. “Aveți toate informațiile necesare în fața ochilor.”

Se priviră intens preț de câteva secunde.

“Agent Paige,” spuse în cele din urmă senatorul, “Am impresia că nu suntem pe aceeași lungime de undă. Păcat. Poate nu știți, dar am prieteni buni în funcții superioare în agenție. Unii dintre ei îmi datorează favoruri. Îi voi contacta imediat. Am nevoie de cineva implicat în acest caz care va rezolva treaba.”

Riley stătea acolo, șocată, neștiind ce să spună. Era oare acest om atât de delirant?

Senatorul se ridică.

“O să trimit pe cineva să vă conducă afară, agent Paige,” spuse el. “Regret că nu am căzut de acord.”

Senatorul Newbrough ieși din cameră, lăsând-o pe Riley singură. Îi picase gura din cauza șocului. Omul era în mod cert narcisist. Dar știa că asta nu era totul.

Senatorul ascundea ceva.

Și indiferent ce trebuia să facă, avea să afle ce era.

Capitolul 10

Primul lucru care îi atrase atenția lui Riley fu păpușa – aceeași păpușă pe care o găsisese mai devreme în copacul de lângă Daggett, în exact aceeași poziție. Pentru o clipă, fu surprinsă să o vadă în laboratorul de criminalistică a FBI-ului, înconjurată de o multitudine de echipamente high-tech. Îi părea ciudat de nelalocul ei – ca un fel de mic altar bolnăvicios al unei epoci non-digitale din trecut.

Acum păpușa nu mai era decât un altă probă, protejată de o pungă de plastic. Știa că o echipă fusese trimisă să o recupereze imediat după ce sunase de la locul faptei. Chiar și așa, era o priveliște bulversantă.

Agentul special Meredith veni în întâmpinarea sa.

“A trecut ceva vreme, agent Paige,” spuse el cu căldură. “Bine ai revenit.”

“Mă bucur să fiu înapoi la treabă, domnule,” spuse Riley.

Se apropie de masă pentru a sta cu Bill și tehnicianul de laborator Flores. Orice dubii și incertitudini ar fi avut, îi părea sincer bine să îl revadă pe Meredith. Îi plăcea stilul său morocănos, “fără prostii” și o tratase întotdeauna cu respect și considerație.

“Cum a fost cu senatorul?” întrebă Meredith.

“N-a fost bine, domnule,” răspunse ea.

Riley observă un spasm de supărare pe chipul șefului său.

“Crezi că o să ne facă probleme?”

“Sunt aproape sigură de asta. Îmi pare rău, domnule.”

Meredith dădu din cap înțelegător.

“Sunt sigur că nu e vina ta,” spuse el.

Riley presupuse că șeful său își imagina destul de bine ce se întâmplase. Comportamentul senatorului Newbrough era fără îndoială caracteristic politicianilor narcisiști. Meredith era probabil călit în privința asta.

Flores tasta rapid și pe măsură ce o făcea, imagini ale unor fotografii îngrozitoare, rapoarte oficiale și știri din presă apăreau pe monitoarele imense din cameră.

“Am făcut niște cercetări, și s-a dovedit că aveai dreptate, agent Paige,” spuse Flores. “Același criminal a mai lovit o dată, cu mult înainte de crima din Daggett.”

Riley auzi mormăitul de satisfacție al lui Bill, și preț de o secundă Riley se simți justificată, simți încrederea în sine revenind.

Dar apoi starea de spirit i se îneacă. Încă o femeie murise de o moarte oribilă. Țsta nu era un motiv de sărbătoare. Își dorise, de fapt, să nu fi avut dreptate.

De ce nu pot să mă bucur că am dreptate din când în când? se întrebă ea.

O hartă imensă a Virginiei se desfășură pe ecranul plat principal, apoi se rezumă la jumătatea de nord a statului. Flores identifică un punct sus pe hartă, aproape de granița cu Maryland.

“Prima victimă a fost Margaret Geraty, treizeci și șase de ani,”

spuse Flores. “Corpul a fost găsit aruncat pe un teren agricol, la aproximativ douăzeci de kilometri în afara Belding-ului. A fost ucisă pe 25 iunie, cu aproape doi ani în urmă. FBI-ul nu a fost convocat. Poliția locală a lăsat cazul baltă.”

Riley se uită cu atenție la pozele de la locul crimei pe care Flores le afișase pe un alt monitor. În mod evident, criminalul nu încercase să așeze corpul. Îl aruncase în grabă și plecase.

“Acum doi ani,” spuse ea, gândindu-se, analizând totul. O parte din ea era surprinsă că făcea asta de atâta timp. Însă o altă parte din ea știa că acest tip de criminali bolnavi putea opera timp de ani de zile. Puteau avea o răbdare uimitoare.

Examină pozele.

“Văd că nu își dezvoltase stilul,” observă ea.

“Exact,” spuse Flores. “E o perucă acolo, și părul a fost tăiat scurt, dar nu a lăsat niciun trandafir. Cu toate astea, a fost sugrumată cu o panglică roz.”

“S-a precipitat cu pregătirea,” spuse Riley. “Nervozitatea l-a doborât. A fost prima lui încercare și nu avea încredere în el. A reușit ceva mai bine cu Eileen Rogers, dar abia la uciderea Rebei Frye și-a intrat cu adevărat în ritm.”

Își aminti că voia să întrebe ceva.

“Ai găsit vreo conexiune între victime? Sau între copiii celor două mame?”

“Nimic,” spuse Flores. “Cercetarea grupurilor de părinți nu a dat niciun rezultat. Niciunul nu pare să-l fi cunoscut pe celălalt.”

Asta o descurajă pe Riley, dar nu o surprinse întru totul.

“Dar prima femeie?” întrebă Riley. “Era mamă, să înțeleg.”

“Nu,” spuse Flores rapid, ca și cum ar fi așteptat această întrebare. “Era căsătorită, dar fără copii.”

Riley fu uimită. Era sigură că individul viza mamele. Cum de se înșelase atât de amarnic?

Simți deodată cum încrederea de sine crescândă i se dezumflă.

În timp ce Riley șovăia, Bill întrebă, “Atunci cât de aproape suntem de a identifica un suspect? Ai reușit să obții ceva de pe ciulinii din Mosby Park?”

“Nu am avut norocul ăsta,” spuse Flores. “Am găsit urme de piele în loc de sânge. Criminalul purta mănuși. Pare să fie minuțios. Chiar și la primul loc al crimei, nu a lăsat nicio amprentă sau ADN.”

Riley oftă. Sperase atât de mult să găsească ceva ce alții pierduseră din vedere. Dar acum simțea că dădea greș. Se întorseseră de unde pleaseră.

“Obsedat de detalii,” comentă ea.

“Chiar și așa, cred că ne apropiem de el,” adăugă Flores.

Folosindu-se de o telecomandă de prezentare, indică pe hartă locuri, desenând linii între ele.

“Acum că am aflat de crima lui anterioară, avem o ordine și o idee mai clară asupra teritoriului său,” spuse Flores. “Avem numărul unu, Margaret Geraty, la Belding aici spre nord, numărul doi, Eileen Rogers, în vest la Daggett și numărul trei, Reba Frye, aproape de Mosby Park, în sudul îndepărtat.”

Uitându-se pe hartă, Riley observă că cele trei locuri formau un triunghi.

“Avem de-a face cu o zonă de aproximativ două mii cinci sute de kilometri pătrați,” spuse Flores. “Dar nu e așa de rău pe cât sună. Vorbim despre zone preponderent rurale cu câteva orașe mici. În nord dăm peste câteva proprietăți mari ca cea a senatorului. Mult câmp deschis.”

Riley surprinse un aer de satisfacție profesională pe chipul lui Flores. În mod evident își iubea munca.

“Și acum o să listez toți agresorii sexuali înregistrați care locuiesc în zonă,” spuse Flores. Tastă o comandă și triunghiul deveni punctat cu aproximativ doisprezece etichete roșii mici.

“Acum să eliminăm pederăștii,” spuse el. “Putem fi siguri că criminalul nostru nu se află printre ei.”

Flores introduse o nouă comandă și aproape jumătate din puncte dispărură.

“Acum să ne rezumăm doar la cazurile grave – tipi care au făcut pușcărie pentru viol sau crimă sau amândouă.”

“Nu,” spuse brusc Riley. “E greșit.”

Toți trei bărbații o priviră surprinși.

“Nu căutăm un criminal violent,” spuse ea.

Flores mormăi.

“Pe dracu' nu!” protestă el.

Se așternu liniștea. Riley simți o intuiție făcându-și apariția, dar care nu prinse încă formă în mintea ei. Privi intens păpușa, care stătea în continuare într-un mod grotesc pe masă, părând

mai nelalocul ei ca niciodată.

Dacă ai fi putut vorbi, se gândi ea.

Apoi începu încet să-și prezinte ideile.

“Vreau să spun, nu ostentativ violent. Margaret Geraty nu a fost violată. Știm deja că nici Rogers și Frye nu au fost violate.”

“Toate au fost torturate și ucise,” bombăni Flores.

Un aer tensionat umplu camera, în timp ce Brent Meredith părea îngrijorat iar Bill se holba fix la unul din monitoare.

Riley indică imaginile cadavrului hidos de mutilat al Margaretei Geraty.

“Prima sa crimă a fost cea mai violentă,” spuse ea. “Aceste răni sunt profunde și urâte – mult mai grave decât în cazul următoarelor două victime. Pun pariu că tehnicienii tăi au stabilit deja că a provocat aceste răni foarte rapid, una după alta.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.